

தமிழர் நேசன்

(தமிழர் கல்விச் சங்கத்துப் பத்திரிகை)

“தோட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு” — திருக்குறள்

தொகுதி II. } சித்தார்த்திஸ்ர சித்திரைமணி } பகுதி 5

ஜந்துக்களின் குழந்தைப் பருவம்.

[சென்னை பிரஸிடென்ஸி கலாசாலை தாவர சாஸ்திர
போதகரான பூரீமான் R. கோபாலையரவர்கள், M. A; L. T;
எழுதியது.]

மனிதன் பிறக்கும்போதே அவனுக்கேற்பட்ட உரு
வத்தோடும் அவயவங்களோடும் தோன்றுகிறான். சில வருடங்
கள் செல்லப் பாலியப் பருவமடைகின்றான். முற்கூறிய பரு
வம் நீங்கி இரண்டாம் பருவத்தை அடையும் காலத்தில் பல
மாறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றனவென்றாலும், அவை திடீரென்று
தோன்றாமல் வரிசைக் கிரமமாகத் தோன்றுவதினாலும், நமக்
குச் சகஜமாயிருப்பதினாலும், அந்நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி நாம்
சிறிதும் எண்ணி, ஆச்சரியப்படுவதில்லை. மாணுடன் இவ்
வுலகத்தின் கண்ணுள்ள கோடிக்கணக்கான ஜந்துக்களில்
ஒன்றே ஆவான்.

மற்றப் பிராணிகள் எவ்விதம் தோன்றுகின்றன ? பிறக்கும்பொழுது தாய் தந்தை உருவத்தையும் தம்மினத்தின் உருவத்தையும் பொதுவில் ஒத்திருக்கின்றனவா ? அல்லது பிறக்கும்போது வேற்று உருவத்தோடு ஜனித்துப் பிறகு சொந்த இனத்திற்குரிய உருவம் பெறுகின்றனவா ? என்பதைப்பற்றி இங்கு சுருக்கமாகக் கவனிப்போம்.

ஜீவராசிகள் யாவும் விதைகளிலிருந்தாவது, அண்டங்களிலிருந்தாவது, அல்லது தாயின் கர்ப்பப்பைகளிலிருந்து ஜனனத்துவாரத்தினால் வெளிவந்தாவது இவ்வுலகத்தில் தோன்றுகின்றன. பிறந்த பிறகு, குழந்தை இளமை யெளவனம் முதுமை எனப்படும் பருவங்களை முறையே அடைந்து தம் மினத்தை விருத்தி செய்து நசிக்கின்றன. இவ்விதம் தோன்றி, வளர்ந்து, காலத்தில் இனவிருத்தி செய்து முதுமை வர அழிந்து ஜீவராசிகளின் ஒரு முக்கிய குணதிசயமாகும்.

அநேகம் பிராணிகளில் மேற்கூறிய பருவங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அடுத்தடுத்து வருவதினால், குழந்தைப் பருவமென்றும், இளமையென்றும் யெளவனமென்றும், முதுமையென்றும் தனித்தனியான வரம்புக்குள்ளடங்கிய தசைகளாக இப்பருவங்களைப் பிரிப்பது கஷ்டம்.

ஜந்துக்களின் குழந்தைப் பருவங்களை உற்று நோக்குங்காலத்து அவை எளிதில் மூன்று விதமான வகுப்புக்களாக வகுத்தற்பாலன வென்பது விளங்கும்.

முதல் வகுப்பில் வைக்கப்படும் ஜந்துக்களுக்குக் குழந்தைப் பருவம் எனப்படும் தனியான காலம் கிடையாது.

இரண்டாம் வகுப்பினவாகிய பிராணிகள் குழந்தைப்

பருவத்தில் பருமனில் சிறியனவாயிருந்தாலும் உருவத்தில் தம்மினத்தையும், தாய் தந்தையர்களையும் ஒத்திருக்கின்றன.

ஒரு மனிதக் குழந்தையைப் பிறந்தவுடன் மானுடக் குழுவியென்றும் ஒரு குரங்கின் குட்டியை வானரக்குட்டியென்றும் எளிதில் அறியலாம். முட்டையிலிருந்து வெளிவரும் பகழிகளை இந்த வகுப்பு, இந்த வரிசையென்று சிற்சில வேளைகளில் நிச்சயிக்கக் கூடாமலிருந்தாலும் 'பறவை' இனமென்று நிச்சயமாய்க்குறலாம். குளிரந்த உதிரத்தையுடையனவும் முட்டையிடுவனவுமாகிய பல்லி, பாம்பு, முதலை, ஆமையெனப்படும் பிராணிகள் முட்டையிலிருந்து வெளிவரும்போதே "நான் பல்லி," "நான் பாம்பு," "நான் முதலைக்குட்டி," "நான் ஆமை" என்று கூறுவதுபோல் தத்த மினத்தை உருவத்தில் முற்றிலும் ஒத்துவெளியாகின்றன. இது சிற்ச,

முன்றாவது வகுப்பில் வைக்கப்படும் பிராணிகளோடுவனில் பருமனில் மட்டுமன்றி உருவத்திலும் நடவடிக்கைகளிலும் தம்மினத்திலிருந்து மிகவும் மாறுபட்டே தோன்றுகின்றன. இவ்விபரீதமான சிறு குழந்தைகள், ஒரு சினைப்பெட்டியிலிருந்து பல உருவங்கள் கிளம்புவதுபோல், தம் உருவங்களை மாற்றிக் கடைசியில் சுயருபத்தை அடைகின்றன. அம்முவகுப்பு ஜந்துக்களையும் முறையே கவனிப்போம்.

முதல் வகுப்பினவாகிய, இளமையெனும் பருவமற்ற, பிராணிகள் துண்ணிய பிராணிகளடங்கிய வர்க்கமாகிய பிரதமப் பிராணி வர்க்கத்தை சேர்ந்தவை. இஜ்ஜந்துக்களில் அம்பா எனப்படும் பிராணி முக்கியமானது. இது புரோட்டோபிளாசம் எனப்படும் மிருதுவான ஆதிஜீவ வஸ்துவினால் செய்யப்பட்டது. நீரில் வசிக்கும் தன்மையது. இதற்கு நிலைத்த உருவமில்லை. கண், நாசி, வாய், செவி, கை கால்

களைப்பப்படும் அவயவங்களுமில்லை. எனினும் தன் ஆகாரத் தின் பொருட்டு ஊர்ந்து செல்லவும், அவ்வுணவு வேறு சிறு பிராணியாயிருப்பின் அதைப் பிடித்துக்கொள்ளவும், உட்கொண்டதை ஜீர்ணித்து வளர்ந்து பெரிதாகித் தம்மினத்தைப் பெருக்கவும் சக்தியுள்ளது. உருவமும் அவயவங்களுமில்லாத ஒரு பிராணி ஒரு மிருகத்தைப்போல் ஆகாரத்தைத் தேடியுண்டு வாழ்கின்ற தென்றால் ஒரு பெரிய ஆச்சரியமன்றோ?

இப்பிராணி ஊர்ந்து செல்லும்போது தன் தேகத்தினின்றும் கிலேயற்ற “பொய்க் கால்கள்” (Pseudopods) எனப்படும் உருவங்களை நீட்டி நகர்ந்து செல்லும் தன்மையது. ஈரக்களிமண் உண்டை யொன்றை நாம் கையில் வைத்து மூடி யழுக்குவோமானால் அக்களிமண் பிதுங்கி விரல்களுக்கு நடுவே கால்கள் போல வெளிவருகின்றது. இவ்விதமே அமீபா செல்லும்பொழுது கால்கள் போன்ற உறுப்புக்களை ஒருவரும் அமுக்காமலே தானே தன் தேகத்திலிருந்து நீட்டக்கூடியது. நீட்டிய கால்களை இழுத்துக் கால்களில்லாமல் சில கால மசைவற்றிருக்கலாம். இப்படி நகர்ந்து செல்லும் பொழுது உணவுப்பொருள் கிட்மொயின் அப்பொருளினிருபக்கத்திலும் தன் பொய்க்கால்களைச் செலுத்தி ஒரு கோலியைக் களிமண்ணில் அழுக்குவதுபோல அப்பண்டத்தைத் தன் மிருதவான தேகத்தினுள் அழுக்கிக் கொள்ளுகிறது. (6, 7, 8, 9 படங்களைக் கவனிக்க). இதற்கு அன்னக்குழ லெனப்படும் அவயவமில்லாததால் உள்ளழுத்தின உணவுப் பொருளைத் தேகத்திலெவ்விடத்திலாவது ஜீர்ணித்து எஞ்சிய ஜீர்ணிக்கக்கூடாத பாகத்தை வெளித்தள்ளுகிறது.

இப்பிராணி இன விருத்தி செய்யும் விதம் மிகவும் வினோதமானது. இவைகளுள் ஆண் பெண் என்ற வித்தி

யாசமில்லை. பெரிய ஜந்துக்களிலிருப்பது போல் ஜன்னேந்திரியம் யாதாமில்லை. அண்டங்களும் பிந்துக்களுமில்லை. இவ்வித அமீபா ஸ்ளர்ந்து சற்றுப் பெரிதானவுடனே தன் பொய்க்கால்களைச் சற்று உள்ளே இழுத்துக்கொள்கிறது. தேகம் சற்று நீள்கிறது. உள்ளிருக்கும் நியூக்கிளியஸ் என்ற உறுப்பு நீண்டு இரண்டாகிறது. சேக்கிரத்தில் அமீபாவின் தேகமும் நடுவில் அமுங்கி, விண்டு, இரண்டு துண்டாகின்றது. இவ்விரண்டு துண்டுகள் தாம் அமீபாக் குழந்தைகள். தாய் அமீபா எங்கேயென்று வினவலாம். தாய் அமீபாவே விண்டு, குழந்தை அமீபாவாயிற்று. என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு மனிதன் பருவ காலத்தில் திடீரென்று இரண்டாய்க் குறுக்கே பிளந்து அவ்விரு துண்டுகளும் இரண்டு சிறுவர்களானால் அவ்விஷயம் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை உண்டாக்க மாட்டாதோ? இவ்விதமான இனப் பெருக்கல் பிரதமப் பிராணிவர்க்கத்தில் சாதாரணமாக நடந்து வருகின்றது. இதில் தாய்ப்பிராணி கிழமாகி இறக்காமல் தானே விண்டிரண்டு குழந்தைகளாவதினால் இப்பிராணிகளுக்கு மரணமென்பதில்லை என்று சொல்லலாம். தாயே விண்டிரண்டாவதினால் இவற்றுக்குக் குழந்தைப் பருவமென்ற காலமிருப்பதாகவும் சொல்லலாகாது.

இப்போது குழந்தைப் பருவத்தில் தாய் ஜந்துவை ஒத்திருக்கும் பிராணிகளைக் கவனிப்போம். மாலுடக் குழுவியும் குரங்குக் குட்டியும் பிறக்கும்போதே தம் தாயையும், தம்மினத்தையும் மிகவும் ஒத்திருப்பதினால் இவைகளைக் குழந்தை என்கிறோமே அல்லாமல் 'கரு' என்பதில்லை. கண்களைத் திறந்தும், பிறந்த பொழுதே ஸ்தனபானம் செய்யக்கூடியவைகளாயும் உருவத்தில் தாயை முற்றிலும் ஒத்தும் இருக்கின்றன வென்றாலும், இவற்றுக்கு பஞ்சேந்திரியங்கள் யதேச்சையாய்

உபயோகிக்கப்படும் ஸ்தியிலில்லை. தவிரவும் பிறந்தவுடனே கை கால்விரல்களைக் கவனித்தால் அவை ஒன்று சேர்ந்து குவிந்து மூடியிருக்கின்றன. அவ்விரல்களுக்கு நடுவே ஒரு குச்சியை நீட்டினால் விரல்கள் அக்குச்சியைக் கெட்டியாய் பற்றும் தன்மையன. குரங்குக்குட்டி பிறந்தவுடனே தாயைப்பற்றிக்கொண்டு செல்லவேண்டி இருப்பதனால் விரல்களில் பற்றும் சக்தி அவசியமிருக்கவேண்டும். இவ்விதம் நன்றாய்ப் பற்றும் சக்தியில்லாமற் போனால் தாய்க் குரங்கு அங்குமிங்கும் மரங்களில் ஓடியாடித்திரியும் போது குட்டிக் குரங்கு தொப்பென்று விழுந்திறக்கும். ஆதலால் வானரக்குட்டிகளுக்கு விரல்களில் பிறந்தவுடன் பலமிருக்கவேண்டியது சரியே. மனிதக் குழந்தைகளும் ஏனப்படியிருக்கவேண்டுமென்று கேட்கலாம். குரங்கு வார்க்கத்தினின்றே மனித வார்க்கம் பரிணமித்ததென்றும், அப்படி இவ்விருவார்க்கங்களுக்குள்ள ஒரு பாதவ்வியத்தினாலேயே வானர ஜாதியில் காணப்படும் சில தோற்றங்கள் மனிதனுடைய வியத்த சரித்திரத்திலும் காணப்படுகின்றனவென்றும் பரிணாமவாதத்தோர் கூறுவர். தவளைக்குஞ்சுகள் தம்முட்டைகளினின்று வெளிவரும்போது மீனுவதத்துடன் தோன்றுவதும் தவளையினம் மீனினத்தினின்று தோன்றிய கிரமத்தை வெளிப்படுத்தும் ஒரு அறிகுறியாகும்.

ஸ்தன்னியபான ஜந்துக்களின் குட்டிகள் பிறக்கும்போது சாதாரணமாக தம் தாயை ஒத்திருக்கின்றனவென்றும் அக்குட்டிகளின் இனத்தை அல்லது வார்க்கத்தை அக்குட்டிகளைப் பார்ப்பதினாலேயே நிச்சயிக்கலாமென்றும் கூறினோம். என்றாலும் வயது வந்த பிராணிகளுக்குள்ள சில சிறப்பான வித்தியாசங்கள் அக்குட்டிகளிடம் காணப்படுவதில்லை. சாதாரணமாக இக்குட்டிகள் தம்மின விசேஷங்களுையே முதலில் காண்

பித்துப் பிறகு வயது வர வர தம் வியத்த விசேஷங்களைப் பூணுகின்றன.

உதாரணமாகச் சிங்கம், புலி, சிறுத்தை, பூனை எனப் படும் 'பூனை'யினத்தில், குட்டிகள் பிறக்கும்பொழுது பெரிய பிராணிகளை மிகவும் ஒத்திருக்கின்றன. நாய், ஒளய், நரி, குள்ளநரி என்ற 'நாய்' இனத்தைச் சார்ந்தவை பிறக்கும் போது ஒரு சிறு நாய்க்குட்டியைப் போலவே யிருக்கின்றன. ஆனால் தேகவமைப்பின் வித்தியாசங்கள் அதிகமில்வாயினும் அவற்றின் நடவடிக்கைகள் அப்பொழுதே மிகவும் மாறுபட்டிருக்கின்றன. பிறந்தவுடன் ஒளய்க்குட்டி மனிதனுக்குப் பயந்து அங்குமிங்கும் ஓடியும், திருட்டுத்தனமாக விழித்தும் பிற்பாடு ஏற்படப்போகும் குண விசேஷங்களை வெளிப்படுத்துகிறது. நாயின் குட்டியோ தோன்றும்பொழுதே மனிதனை நம்பியும், நேசித்தும் வளர்கின்றது. இதனால் ஸ்தன்னியபான ஜந்துக்கள் தோன்றும்பேறு தம் வார்க்க அமைப்பு விசேஷங்களைக் காண்பித்தும் பிறகு வளர, வளரத் தத்தமக்கு ஏற்பட்ட சிறப்பான அமைப்பு விசேஷங்களையும், குணவிசேஷங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றன வென்பது தெளிவாகிறது.

இஃகிப்படியிருக்க, முதுகெலும்பில்லாப் பிராணிகளான 'புழு' (Worm) நத்தை (Snail) 'நாய்க்காவி' (Star fish) கல்வோர் (Feather Star) 'பூமுள்' (Sea-urchin) நண்டு (Crab) முதலியனவும், முதுகெலும்பு ஜாதியைச் சேர்ந்த 'நாக்கு மீன்' (Flat fish) விலாங்கு மீன் (Eel) தவளை முதலியனவும் முட்டையிடுவனவாயினும்; அம்முட்டைகள் வெடித்து வெளியாகும் குஞ்சுகள் சிறிதுகூடத் தாய் தந்தையர்களை ஒவ்வாதிருக்கின்றன.

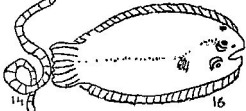
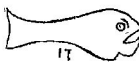
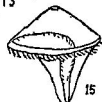
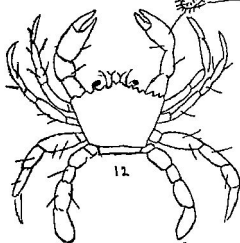
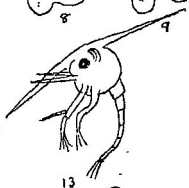
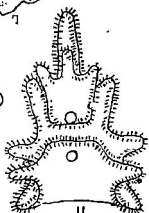
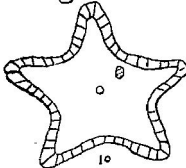
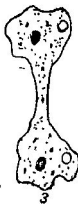
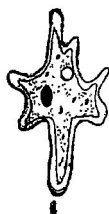
தவளை மீனுவருவத்துடன் வெளிவருவது நமக்குத் தெரி

ந்தவிஷயமே. சமுத்திரத்தின் மணலில் ஒரு பக்கமாகப் படுத்து ஜீவிக்கும் 'நாக்கு மீன்கள்' கண்களிரண்டும் வலது இடதாயிராமல் ஒரே பக்கத்திலிருக்கின்றன. (படம் பார்க்க). நீந்தும்பொழுது மற்ற மீன்களைப் போல் முதுகுப்புறம் மேல் புறமாக வைத்து நீந்தாமல் இரண்டு கண்களிருக்கும் வலது அல்லது இடது பக்கத்தையே மேற்பக்கமாக வைத்து நீந்தும் தன்மையது. இம்மீன்களின் குட்டிகளோ மற்ற மீன்களைப் போலவே முதுகுப்பக்கம் மேல்பக்கமாக நீந்துகின்றன. (16, 17 படங்கள்) மேலும் கண்களிரண்டும் வலதிடதாக விருக்கின்றன. நாளடைவில் இக்குட்டி மீன்கள் நீந்தித் திரிவதை விட்டு சமுத்திரத்தினடியில் ஒரு பக்கமாகப் படுத்துக்கிடக்கின்றன. எப்பக்கத்தில் படுக்கின்றனவோ அப்பக்கத்திலிருக்கும் கண் நகர்ந்து நகர்ந்து மேல் பக்கம் வருவதினால் இரண்டு கண்களும் ஒரு பக்கமாகின்றன.

முட் சர்ம வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த 'நாய்க்காலி' (Styfish)யின் தோற்றம் 10-ம் படத்தில் வரையப்பட்டுள்ளது. இப்பிராணிக்கு ஒரு சக்கரத்தின் குடம் போல நடுநிலைமைக்கப்பட்ட 'நடுத்தட்டு' என்ற பாகமும், இந்நடுத்தட்டிலிருந்து கிளம்பும் ஐந்து கைகளும் உண்டு. உருவத்தில் நட்சத்திரத்தை ஒத்திருப்பதினால் இதை நட்சத்திர மீன் என்றும் கூறுவதுண்டு. ஆனால் வலையர்கள் இதை 'நாய்க்காலி' என்றழைக்கிறார்கள். இதன் குட்டியின் உருவம் 11-ம் படத்தில் வரையப்பட்டுள்ளது. இதற்கு வட்டவடிவில்லை. இருபக்க சமவடிவானது. தாயைப்போல் ஊர்ந்து செல்லாமல் வரிசையாய் அமைக்கப்பட்ட மெல்லிய மயிர்போன்ற சிலியா (cilia) என்ற உறுப்புகளால் நீந்திச் செல்லும் சுபாவமுள்ளது. இம்மாதிரியான குட்டியே நாளடைவில் மாறி

வட்டவடிவுள்ள நாய்க்காலியர்கின்றது. 12, 13-ம் படத்தில் நண்டினுருவமும் அதன் குட்டியின் உருவமும் காண்பிக்கப் பட்டுள்ளன. நண்டின் குழந்தை தாயைப் போலிராமல் உருவத்தில் மிகவும் மாறுபட்டு இரண்டு கொம்புகளும் நீண்ட வாலுமுடையதாயிருக்கின்றது. இவ்விதமான குட்டியே நண்டாகிறது. 15-ம் படத்தில் வரையப்பட்ட பம்பாம் போன்ற குட்டியே வளர்ந்து 14-ம் படத்தில் எழுதப்பட்ட ஒருவிதச் சமுத்திரப் புழுவாகின்றது. இவைகளிரண்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் படங்களினின்றே நன்கு விளங்குகின்றது. தேனையுண்டு வாழும் வண்ணாத்தி பூச்சிகள் முட்டையிலிருந்து வெளிவரும்போது இலையையுண்டு வாழும் 'புழு'வாக வெளிவருகிறது.

இவ்விதம், மூன்றாவது வகுப்பில் கூறிய பிராணிகளின் குட்டிகள் மாறுபட்ட உருவத்துடன் ஜனிப்பானேன்? இதற்கு உத்திரமாக பரிணாம வாதத்தோர், ஜந்து வினங்களின் ஜாதிக் சரிதத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சியெல்லாம் அவ்வின ஜந்துக்களின் வியத்த சரிதத்தில் சுருக்கமாகவும் சில வேலைகளில் சிறிது மறைவாகவும் தோன்றுகின்றன வென்று கூறுவர். அதாவது மேற்கூறப்பட்ட நண்டு, நாய்க்காலி, சமுத்திரப் 'புழு' எனப்படும் ஜந்துக்கள் உள்ளடங்கிய, கவசப் பிராணி வர்க்கம் (Crustacea) புடச்சர்ம வர்க்கம் (Echinodermata) புழுவர்க்கம் (Vermes) எனப்படும் ஜாதிகள் இப்பொழுது உண்டாகும் குட்டிகளின் தோற்றங்களை யுடைய ஜந்துக்களைப் போலவே பண்டைக்காலத்தில் இருந்தனவென்றும்; அவ்விதப் பிராணிகளே பல்லாயிர வருஷங்களில் பலகாரணங்களால் சிறிது சிறிது மாறுபட்டுத் தற்காலத்திலிருக்கும் உருவத்தையுடைய ஜந்துக்களாகப் பரிணமித்தன வென்பதே அவரது துணிவு.

படங்களின் விளக்கம்.

1. அமீபா நகர்ந்து செல்லும் தோற்றம்.
2. இரண்டாய் விள்ளுவதற்கு முன் ஏற்படும் தோற்றம். உள்ளிருக்கும் நியூக்கிளியஸ் என்ற உறுப்பு இரண்டாய் விள்ளத் தயார் செய்தல்.
3. நியூக்கிளியஸ் இரண்டாகி, தாய் அமீபா கடுவில் அழுங்கல்.
4. 5. தாய் அமீபா விண்டு இரண்டான அமீபாக் குழந்தைகள் ஊர்ந்து செல்லும் தோற்றங்கள்.
- 6, 7, 8, 9 அமீபா உணவுப் பொருளொன்றை தன் பொய்க்கால்களால் கவர்ந்து தேகத்தினுள் அழுக்கும் தோற்றங்கள்.
- 10, 11 'நாய்க்காலி'யும் அதன் குட்டியும்.
- 12, 13 நண்டும் அதன் குட்டியும்.
- 14, 15 'புழுவும்' அதன் குழந்தையும்
- 16, 17 'நாக்கு' மீனும் அதன் குட்டியினுருவமும்.

மொகலாயக் கதைகள் *

[ஸ்ரீமான் அ. மாதவையர் தொகுத் தெழுதியவை.]

முகவுரை.

‘டி’ ல்லிச் சக்கரவர்த்தி’ என்னும் பட்டத்துடன் கடைசியாக இந்தியாவை ஆண்டவர்கள் மொகலாய வம்சத்து மகமதிய மன்னர்களே. இவர்களில் முதல்வர், அதாவது, மொகலாயர் ஆட்சியை இந்தியாவில் ஸ்தாபித்தவர், கீர்த்திபெற்ற கைமல்ஸேன் வழித் தோன்றலான பேபர். இவர் [1526-1530] முதற் கொண்டு, ஹுமாயூன் [1530-1556], அக்பர் [1556-1605], ஜெகாங்கிர் [1605-1627], ஷாஜி ஹான் [1627-1658], ஔரங்கசிப் [1658-1707], ஷாஜுலம் அல்லது பகதூர்ஷா [1707-1712], ஜஹந்தர் [1712-1713], பருக்ஷியர் [1713-1719], ‘மகமத்ஷா [1719-1748], ஆமத்ஷா [1748-1754], அலம்கிர் II [1754-1759], ஷாஜுலம் [1759-1806], அக்பர் II [1806-1862] இறுதியாக மொகலாய மன்னர்கள் பதின்மூன்று பேராவர். நெடுங் காலங்களுக்கு முன் பேர்பெற் றிலங்கிய சமுத்ரகுப்தர், அசோகர் முதலிய சக்கரவர்த்திகள் தவிர, பின்னாளைய மன்னர்களிலெல்லாம் மகாக் கியாதி யுற்றவரும், உலகத்திலே

* All Rights Reserved. Adapted from *Storia do Mogor or Moghal India* by Niccolao Manucci Venetian. Indian Text Series.

இதுகாறும் தோன்றியுள்ள ராஜசிகாமணிகளில் ஒருவரு
மான மகா அக்பர் என்பவர் இவ் வம்சத்தின ரென்பது
கவனிக்கத்தக்கது.

இது நிற்க :

ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் இத்தலி நாட்டிலுள்ள முக்கிய
நகரங்களில் ஒன்றாகும் வெனிஸ் நகரத்தில் 1639-ம் ஆண்டில்
பிறந்த ரிக்கோலாஸ் மனாச்சி என்பவர், அயல்நாடுகளைக் காணும்
ஆசையால் தூண்டப்பட்டு, தாய் தந்தையரின் அனுமதியின்
மித தமது பதினென்காவது வயதிலேயே ஒரு கப்பலில் ஒளித்
தேறி ஊரை நீங்கி, சின்ன ஆசியா (Asia Minor), பாரசீகம்
(Persia) முதலிய நாடுகளின் வழியாக வேறு சில ஐரோப்பி
யர்களுடன் பிரயாணம் செய்து, 1656-ம் வருஷம் ஜனவரி
மாதத்தில், தமது பதினேழாவது ஆண்டில், இந்தியாவின்
வடமேற்குக் கரையிலுள்ள ரூர்த்து என்னும் துறைமுகத்தில்
வந்திறங்கி, முடிவில் டில்லியில் மோகலாயச் சக்கரவர்த்தி சுமு
கத்தை அடைந்தனர். பிறகு, அப்பொழுது ஆண்டுவந்த
ஷாஜிஹான் சக்கரவர்த்தியின் மூத்த மகனான டாரா என்னும்
ராஜகுமாரனது இராணுவத்தில் பிரங்கிப்படை வகுப்பில்
மாதம் 80 ரூ. சம்பளத்தில் அமர்ந்தனர். தன் தம்பி ஓளரங்க
சிப்பினால் முறியுண்டு டாரா கொலையுண்ட பின்னர், மனாச்சி
சிலகாலம் ஓளரங்கசிப்பின் சேவையில் இருந்தார். அவ்வரச
ரின் நடவடிக்கைகள் மனத்துக்குப் பிடியாமல் அச்சேவகத்தை
நீக்கி, சிலகாலம் இந்தியாவில் பிரயாணம் செய்து, பிறகு நாளா
வட்டத்தில் தமது பிரயாணங்களிலும் அறுபவத்திலும் தாம்
கண்டறிந்த சில ஒளஷதாதிகளையும் சிகிச்சை முறைகளை
யுமே அடிப்படையாகக்கொண்டு, வைத்தியத் தொழிலைப்
பின்பற்றலானார். 1664-ம் ஆண்டில் ராஜா ஜயசிங்கின் இரா

ணுவத்தில் தினம் பத்து ரூபா சம்பளத்துடன் பிரங்கிப் படைத் தலைவனாக அமர்ந்து அவருடன் பலவிடங்கள் சுற்றித் திரிந்து 1667-ல் கோவா பட்டணத்தை அடைந்து, அங்கே தங்கினார். அடுத்த ஆண்டில் கிராட சிங்கின் சேவையில் புகுந்து, சிலகாலம் மக்களின் உயிரை மாய்க்கும் தொழிலைக் கைப்பற்றியிருந்து 1671-ம் ஆண்டில் லாகூர் நகரம் சென்று, மக்களின் உயிரை மீட்கும் வைத்தியத் தொழிலை மீண்டும், கைக்கொண்டார். இவ்வாறு சிறிது பணம் திரட்டியபின், பம்பாய்க் கோட்டைக்கு ஒன்பது மைல் வடக்கேயுள்ளதும் ஐரோப்பியர் ஆட்சிக்குட்பட்டதுமான சாலசெத்தி (Salsette) என்னும் தீவில், பண்டோரா (Bandora) என்னும் ஊரில் சென்று வசிக்கலானார். மூலதனத்தை விருத்தி செய்யும்படி மதாச்சி செய்த முயற்சியில் முதலே மோசம் போய்விட்டது. இதனால் அவர், மீண்டும் டில்லியில் மொகலாயச் சமூகத்தை நாடவேண்டியதாயிற்று. ஒளரங்கிப் சக்கரவர்த்தியின் மூத்த மகன் ஷாஜுலம் என்பவனது மனைவி மாரில் ஒருத்திக்கு நேர்ந்த காது நோவைத் தீர்த்ததனால் அந்த இளவரசனுடைய தயவைப் பெற்று, அவனையே பின்பற்றி வைத்தியராயும் ராஜ தூதராயும் சேவை செய்து, பிறகு அச்சேவகத்தை வெறுத்து விட்டேர்டி, இளவரசனது ஆட்களால் துரத்தப்பட்டும் பிடிக்கப்பட்டும், தப்பியோடியும் பல விபத்துக்களுக்குள்ளாகி முடிவில் 1686-ம் ஆண்டில் சென்னைப் பட்டணத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது மதாச்சிக்கு வயது நாற்பத்தேழு. சென்னையில் தாமஸ் கிளார்க் என்பவரின் விதந்துவை மணம் புரிந்து, ஒரு மகவைப் பெற்றார். அம்மகவு இறந்து போயிற்று. சென்னையிலும் புதுச்சேரியிலும் வைத்தியராயும் ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனியாரின் தூதராயும், முனிஷியராயும், கிறிஸ்து மதபோதகர்களுக்

குள் நடக்கும் வாக்குவாதங்களில் பிரமுகராயும், அவர் வாழ்ந்து வந்தார். 1706-ல் அவர் மனைவி இறந்து போனாள். பிறகு அவர் புதுச்சேரியில் சென்று வசித்து வந்தார். ஐந்தாறு வருஷங்களுக்குமுன் பட்டத்துக்கு வந்திருந்த ஷாஆலம் சக்கரவர்த்தியின் அழைப்புக்கிணங்கி டில்லிக்குப் பிரயாணப்படுகையில், சென்னைக் கம்பெனியார் தங்களுக்கும் மொகலாய சமூகத்துக்குமுள்ள சில வழக்குக்களைத் தங்களுக்கு வேண்டிப்பேசி, அதுகூலமாக்குவிற்கும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். திடீரென ஷாஆலம் இறந்து விட்டமையால் இந்தப் பிரயாணம் நிகழவில்லை.

சென்னைக் கம்பெனியாருக்கு அப்போதைக்கப்போது இவர் செய்த உதவிகளுக்குப் பிரதியாக, பட்டணத்துக்கு வடபுறம் அருகேயுள்ள ஒரு வீடும் தோட்டங்களும், பறங்கி மலையில் ஒரு வீடும் அவர்களிடமிருந்து இவர் மானியமாய்ப் பெற்றிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இவர் இறந்த வருஷம் 1717-என்பர். அந்திம காலத்தில் தாம் ஏழையென இரண்டொரு சந்தர்ப்பங்களில் இவர் கூறியுள்ளாரெனினும், இவர் விட்டுப் போன சொத்து முப்பதினாயிரம் வராகன் பெறுமென மதிக்கப்பட்டது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, மதுச்சி சுமார் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இந்தியாவில் கழித்தவரென்பது துலங்கும் தமது பிரயாணங்களையும், தமக்கு நேர்ந்த ஆபத்து சம்பத்துக்களையும், தாம் கண்டு கேட்ட விசேஷங்களையும், மொகலாயச் சக்கரவர்த்திகளின் இராசாங்க முறைகளையும், இன்னும். அக்காலத்து விஷயங்கள் பலவற்றையும் பற்றி, இவர் விவரமாய் எழுதியிருக்கிறார். அதிரஸமான இந்த அருமை விருத்தாந்தம், சிலபாகம் இத்தாலிய பாஷையிலும், சிலபாகம் பிரெஞ்சு

பாஷையிலும், எஞ்சிய பெரும்பாகம் போர்த்துகேய பாஷையிலும் எழுதி, இவரால் ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்பப்பட்டது. இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் அதை இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இந்த மொழி பெயர்ப்பிலிருந்தே பின் வரும் கதைகளைத் தொகுத்தெழுதியிருக்கிறேன். பெரும்போக்காய்க் கூறுமிடத்து, மறுச்சி, மனமறியப் பொய்யுரைப்பதில்லை; ஆனால் நம்பத்தகாத பல கட்டுக்கதைகளையும், சாதாரண ஜனங்களுக்குள் வழங்கும் கற்பிதங்களையும், சரித்திர உண்மைகள் போல் இவர் எழுதியிருக்கிறார். இதுவுமன்றி, ஷாஜிஹான் சக்கரவர்த்தியின் மூத்த மகனான டாராவின் மீது இவருக்குள்ள விசேஷ விசுவாசமும் அபிமானமும், ஒளரங்கசீப் சக்கரவர்த்திமீதும் போர்த்துக்கேயர்மீதும் ஜெஸூட் பாதிரிகள் (Jesuits) மீதும் இவருக்குள்ள வெறுப்பும், இவர் கூற்றில் வெளிப்படையாய்த் தெரிகின்றன.

இக் கதைகளின் மூலமாய் மொகலாயர் சரித்திரத்தைக் கூறுவதன்று என் உத்தேசம்; படிப்பவர் மனத்துக்கு நற்புத்தியோ, ஸந்தேஷமோ, வியப்போ, உற்சாகமோ, ஊட்டலல்ல விஷயங்களையே பெரும்பாலும் எடுத்தோத விரும்புகிறேன்.

1. உண்மையான மதம் எது?

—(!)—

அரேபியா தேசத்திலுள்ள அலப்போ நகரத்தில் செல்வத்தில் குபேரனே என்று சொல்லும்படியான வியாபாரி ஒருவன் இருந்தான். அவன் யூத சாதியைச் சேர்ந்தவன். அவன் ஜூர் அரசன், மகமதியன், தன்பேர்கெடாமலும், தன்னை ஜனங்கள் பழியாமலும், யூதனுடைய செல்வத்தை அபகரிக்க விரும்தி, அவனைத் தன் அரசமனைக்கு அழைத்து, “மோஸஸ் ஓகிய யூதமதம், கிறிஸ்து கூறிய கிறிஸ்துமதம், மகமது கூறிய மகமதியமதம் என மூன்று மதங்களிருக்கின்றனவே. இவற்றுள், உன் அபிப்பிராயத்தில், உண்மையான மதம் எது?” என்று கேட்டான். வியாபாரி, மூன்னிரு மதங்களில் ஒன்றையே உண்மையெனக் கூறினால், ராஜாங்க (மகமதிய) மதத்துவேஷியாக அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவன் பொருளைக் கைக் கொண்டு விடலாம்; அல்லது மகமதிய மதத்தைச் சிலாகித்தால், அம்மதத்தைத் தழுவும்படி அவனை நிர்ப்பந்தஞ் செய்யலாம் என்பது அரசனுடைய அந்தரங்க உத்தேசம். இச்சூழ்ச்சியை அறிந்த யூத வியாபாரி, “அரசர் நான் ஒரு கதை சொல்லுகிறேன், தயை செய்து கேட்கவேண்டும்” என்றான். அரசன் அதமதி கொடுக்கவே, யூதன் பின்வருவருமாறு கூறினான்:—“கொஞ்ச காலத்தக்கு முன் எங்கள் சாதியில் ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவருக்கு மூன்று மக

* யூதர்கள் கிறிஸ்துவேதத்தில் பழைய ஏற்பாட்டை மட்டும் நம்புவோர்; உலகரகசுக்கர் எசுகிறிஸ்து அல்லர், இனிப் பிறக்கப் போகிறார் என்று கூறுவோர்.

கள் இருந்தனர். அவர் வசத்தில் ஒப்புயர்வற்ற மாணிக்கம் ஒன்று இருந்தது. தந்தைக்குப் பிற்காலம் தானே அந்த மாணிக்கத்தை அடையவேண்டுமென்று பிள்ளைகள் மூவரில் ஒவ்வொருவனும் ஆத்திரமாயிருந்தான். இது கிழவருக்குத் தெரியும். தமது குமாரர்கள் அறியாமல், சிறந்த இரத்தின வேலைக்காரன் ஒருவனை அழைத்து, அந்த மாணிக்கத்தைக் காட்டி, அதைப் போலவே, சாதாரணக் கல்லில் இரண்டு போலி மாணிக்கங்கள் இழைத்துக்கொண்டு வரும்படி அவர் நியமித்தார். அவ்வாறே அவன் செய்ய, மெய் மாணிக்கமும் பொய் மாணிக்கங்கள் இரண்டும், இது பொய்யானது இது மெய்யானதென்று யாருமே கூறவொண்ணாதபடி, ஒன்று போல் விளங்கின. பிறகு, பெரியவர், தமது அந்திம காலத்தில், தமக்கு மிகப்பிரியமான மகனை, மற்றிருவரும் அறியாமல் தம்மிடம் அழைத்து, மெய்மாணிக்கத்தை அவன் கையில் கொடுத்து, “என் அருமை மகனே! இதுதான் உண்மையான, ஒப்புயர்வற்ற மாணிக்கம். இதை நீ யாரிடத்தும் வெளியிடாதே, இதன் உண்மை தெரிந்தால் அரசனும் உன் சகோதரர்களும் உன்னை வஞ்சித்துக் கொண்டு, இதைப் பிடுங்கிக்கொள்வார்கள். ஆதலால் உன் உயிர்போல் இதைப் பாதுகாத்துக் கொள்” என்று சொல்லி அனுப்பினார். பிறகு, மற்றிரு மக்களையும் தனித்தனியே தம்மிடம் அழைத்து, போலி மாணிக்கங்கள் இரண்டையும் ஆளுக்கு ஒன்றாகக் கொடுத்து, பிரியமகனுக்குச் சொன்னது போலவே அவர்களிடத்தும் தனித்தனியே வற்புறுத்திக்கூறி, அவர்களையும் அனுப்பிவிட்டார். இதனால், தன்னிடத்துள்ளதே மெய்மாணிக்கமென்று நம்பி, மக்கள் மூவரில் ஒவ்வொருவனும் தனித்தனியே திருப்தியும் ஸந்தோஷமும் அடைந்தான். இதே விதமாக, அரசர் கடவுள், யூதருக்கு ஒரு மதத்தையும், கிறிஸ்தவருக்கு ஒரு மதத்தை

யும், மகமதியருக்கு ஒரு மதத்தையும் அருளியிருக்கிறார். இம்மூன்று மதங்களுக்குள் ஒன்றே மெய்யானது; மற்ற ரண்டும் பொய் மதங்களே ஆயின், எது மெய்யானதென்று நமக்குத் தெரியுமா? நாம் மூவரும், அவரவர் மதமே உண்மை வாய்ந்ததென்று தனித்தனியே நம்பி வாழ்கிறோம். மூன்று மாணிக்கங்களையும் கொடுத்த தந்தையே உண்மை மாணிக்கம் எது வென்று அறிவர்; அவ்வண்ணமே மூன்று மதங்களையும் அருளிய கடவுளுக்கு உண்மை மதம் எது என்பது தெரியும்.” இவ்வாறு கூறி, பூதவியாபாரி, அரசன் வைத்த கண்ணியில் அகப்படாமல் தப்பிக் கொண்டான்.

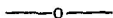
(தொடரும்.)

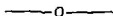
வான, சாஸ்திரம்.

[ஸ்ரீமான் P. N. அப்புஸ்வாமி ஐயர் B.A., B.L., எழுதியது.]

பாபிலோன் தேசத்தாருடைய கொள்கை.

ஆதியில் பிரபஞ்ச முழுவதும் ஒரே சமுத்திரமாயிருந்தது. மேலென்றும், கீழென்றும், சுவர்க்கமென்றும், பூமியென்றும், பகுதிகளும், பெயர்களும் அக்காலத்தில் கிடையா. ஆதிக் கடலின் பிதாவாகிய 'அப்ஸு' என்பவரே யாவற்றினுக்கும் பிதா, சமஷ்டிச் சொருபமாகிய 'டியமத்' என்பவள் தாய். ஆதியில் மலைகள், நிலங்கள், கடல்கள், செடிகள், கொடிகள், மனிதர், தேவர் யாருமே இல்.

பிறகு ஆதிக்கடலின் நீரில் ஒரு சலனம் உண்டாயிற்று. நீரினின்று தேவதைகள் தோன்றினர். முதல் முதலில் 'லக்மு' என்னும் தேவனும் 'லகமு' என்னும் தேவியும் தோன்றினர். பிறகு மற்றத் தேவதைகளும், பின்னர் வானத்தின் அதிபதியான 'அனு' என்னும் தேவனும் உதித்தனர். இவருக்குப் பின் சர்வ வல்லமையும் நுண்ணிய அறிவும் வாய்ந்த 'சயா' என்னும் சமுத்திரதேவன் உண்டாயினான். இவனே 'எங்கி' என்னும் நாமத்துடன் பூமியை ஆள்கிறான். 'கஷங்கி' என்னும் ஸ்ரீதேவி இவ

னுடைய பாரியை. இவர்களின் புத்திரனுன 'பெல்' என் பவர் தாம் மனித வருக்கத்தைச் சிருஷ்டித்தவர்.

சமஷ்டியின் குழப்பங்களின் நடுவில் வெஞ்சூலம் அப் ஸுவும் டியமத்தும் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆயினும் அவர்கள் மனதில் அமைதியே இல்லை. ஏனெனில் அவர்களுடைய புத்திரர்களான தேவர்கள் தாமே பிரபஞ்சத்தை ஆளவேண்டு மென்ற அவாக்கொண்டு கலகம் விளைக்க முயன்று கொண்டே யிருந்தனர்.

முடிவில் யுத்தம் உண்டாயிற்று. நீடித்த காலம் சண் டைகள் நடந்தன. அவற்றின் இறுதியில் அப்ஸு ஈயான னால் கைது செய்யப்பட்டான். டியமத் என்பவன் வீரா வேச மடைந்து திரளான சைனியங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு அப்ஸுவை விடுவிக்கக் கடும்போர் புரிந்தான். தேவர் சைனியம் அவனைக் கண்டு பயந்து பின்வாங்கி யோடிற்று. மேலும் அவன் கூர்மையான ஆயுதங்களையும், விஷத்தைக் கக்கும் சர்ப்பங்களையும், சீறும் யாளிகளையும், தேள் மனிதர் மீன் மனிதர் முதலிய கொடிய ஜந்துக்களையும், மருத் தேவதைகளையும் சிருஷ்டித்து அவை யாவற்றையும் தேவர்களோடு எதிர்த்து யுத்தம் செய்யும்படி நியமித்தான். "கிங்கு" என்பவனை அவர்களின் தலைவனாக ஏற்படுத்தினான். அவன் அவனிடமிருந்து பெற்ற அதிகாரத்துக்கு வரம்பே கிடையாது.

இந்நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றையும் ஈயா கண்டு துக்கித்து "அன்ஷார்" என்பவரிடம் சென்று முறையிட்டாற்றினான். அவர் தம் மகனுன "அனு" வை அழைத்து, "நீ டியமத்தி னிடம் சென்று அவனைச் சமாதானம் செய். அவன் உன்னை ஒரு பொருட்டாக நினையாது அலகியம் செய்து உன் வார்த்

தையை ஏற்றுக் கொள்ளாவிடில் மட்டுமே நான் உன்னை அனுப்பினேனென்றும் அவள் சமாதானமாக நடக்க வேண்டுமென்பது என் ஆக்ஷேபம் பென்றும் கூறு” என்று அனுப்பினார். அவ்வுரையைச் சிரமேற் கொண்டு சென்ற அனு, வெகு தூரத்துக் கப்பாலிருக்கும் டியமத்தைக் கண்டு நடுநடுங்கி வாய் குழறிப் போன காரியத்தை மறந்து, தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமே மேல் நிற்க ஒடோடியும் வந்து அன்ஷாரைச் சரண மடைந்தான். அவர் அவனை ஒருவாறு தேற்றிப் பிறகு ஈயாவை “நீ” போ வென்று தையிரியம் சொல்லி அனுப்பினார். அவனும் அதே மாதிரி டியமத்தின் கோர சொரூபத்தைப் பார்த்து, நிலை குலைந்து, அவனை அணுகாது, திரும்பவும் அன்ஷாரை அடைந்தான். அப் பெருமான் ஈயாவின் புத்திரனான ‘மெரோடாக்’ என்பவனை அழைப்பித்து அவனைப் பலவாறு தேற்றிப் புகழ்ந்து “உனக்கு நிகர் எவருமில்லை, ஏன் மகனே நீ போய் எளிதில் அவனை வென்று வா” வென்று ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார்.

உடனே தேவர் யாவரும் ஒருங்கு கூடி ‘மெரோடாக்’கைத் தங்கள் சேனாபதியாக இருக்கவேண்டுமென்றும், தங்கள் சைனியத்தைப் பொல்லாத டியமத்தின் பரிவாரத்தின் மீது நடத்தவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டனர். மெரோடாக் அதற்குச் சம்மதித்து பொற்கவசம் முதலியன தரித்து, புத்தசன்னத்தாகத் தன் தேரின் மீதேறி, தேவர் படை முழுவதும் சூழ்ந்து பின் வர, டியமத்தை நோக்கி வீராவேசத்துடன் தேரைச் செலுத்தினான்.

வெகு சீக்கிரம் அவளிருக்கு மிடத்தை அடைந்தது அச்சசைனியம். டியமத் அங்கே வீற்றிருப்பதைத் தேவர் கண்டனர். அவள் சொரூபத்தின் கோரத்தை என்னவென்று

சொல்லுவது! அவனைக்கண்டு அச்சமுறுதவர் ஒருவரும் இல்லை. அவர்கள் நடுக்கமுற்று ஓடக்கூட முடியாதபடி பயத் தால் கால் சோர்ந்து மெரொடாக்கின் முகத்தை ஆவலுடன் உற்று நோக்கினர். அந்தோ! வீரம் வாய்ந்த அவனுடைய மனமும் அவனைக் கண்டு சற்று கலங்கினதை அவன் முகத்தில் கண்டனர்! உடனே அவர் யாவரும் இனிப் பிழையோம் என்று தெரிந்து 'ஓ' வென்றலறினர். இதைக்கண்டதும் மெரொடாக் தன் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு "நம்மைத் தஞ்ச மென்றடைந்த இவர் யாவரும் சாவதை நாம் பார்க்கவா" வென்று கூறி வீராவேசத்துடன் சங்கநாதம் செய்தான். அவ்வொலி சோர்வுறும் தேவர்கட்குச் சற்று மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்ததெனினும் டியமத்துக்குக் கோபத்தையே விளைவித்தது. அவள் ஆர்ப்பரித்து எழுந்து வந்தாள். மெரொடாக் அவளை எதிர்த்து உக்கிரமான போர் புரிந்து கடைசியில் தான் கொணர்ந்த ஒரு பிரமாண்டமான வலைக்குள் அவளைச் சிக்கச் செய்தான். அவள் "உன்னை விழுங்கி விடுகிறேன் பார்" என்று தன் ஏழுமலை குறுக்களவுள்ள அகன்ற வாயைத் திறந்தாள். உடனே மெரொடாக் சில காற்றுக்களை ஏவி "அவளைத் தன் வாயை மூடக்கூடாதபடி செய்யுங்கள்" என்றான். உடனே அவை அவளுடைய உடம்புக்குள் புகுந்து வாயை மூடும்படியாதபடி இரு அலகுகளையும் அகற்றி நிறுத்தின. அவள் வலியற்றுச் சோர்ந்திருந்தாள். வாய் திறந்தபடியே இருந்ததால் ஒரு வித மந்திரமும் அவளால் ஜபிக்க முடியாமற் போயிற்று. அவள் தேகம் முழுதும் திவ்விய கவசம் போன்ற கோல் மூடியிருந்ததால் அவளை வெட்டி வீழ்த்த முடியவில்லை. ஆகையால் அறிவு மிகுந்த மெரொடாக் நீண்ட கூரிய ஈட்டியொன்றை எடுத்து அவள் வாய் வழியே அதைச் செலுத்தி அவளுடைய

நெஞ்சைப் பிளந்தனன். அம்மாயக்காரி மடிந்து விழுந்தாள். துர்த்தேவதைகளெல்லாம் தலைவிரி கோலமாய்ப் பறந்தேர்டின. தேவர் யாவரும் ஆரவாரித்துக் கூத்தாடி “நீயே எங்கள் தெய்வம் நீயே எங்கள் அரசு” என்று அவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

பிறகு மெரொடாக்சற்றுக் களைப்பாறிய பின்னர் டியமத்தின் தேகத்தை இரு கூறுகத் துண்டித்தான். ஒரு பகுதியால் அந்தரிக்ஷத்தையும் மற்றொன்றால் பூமியையும் இயற்றினான். அதில் ஒவ்வொரு தேவனுக்கும் ஒவ்வொரு ஸ்தானத்தை ஏற்படுத்தினான். நக்ஷத்திரங்கள், மாதங்கள், வருஷங்கள் எல்லாவற்றையும் முறையே சிருஷ்டித்தான்.

இத்தேசத்துப் புராணங்களில் மானுட சிருஷ்டியானது அனேகவிதமாகக் கூறப்படுகிறது. மெரொடாக் தன்னுடைய இரத்தத்தால் மனிதனைச் சிருஷ்டித்தானென்றும், நாணலையும் மண்ணையும் சேர்த்து உண்டாக்கப்பட்டவனே மனிதன், என்றும், மெரொடாக் மட்டுமல்ல “அருரு” என்னும் ஒரு தேவியும் இந்தச் சிருஷ்டி விஷயத்தில் அவனோடு சம்பந்தப்பட்டவளென்றும் அப்புராணங்கள் கூறுகின்றன.

தில்லைக்கோவிற்தனை.

ஐந்தாவது அதிகாரம்.

ஊர் முகாமைக்காரர் சங்கத்தைப் பற்றிக் கூறுவது.
(251-ம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.)

உளர்ப்பள்ளி வாதியாரின் சம்பளம், அறுப்புக்கா
லங்களில், மாணவர்களின் தந்தையர்களால், நெல்லாகக் கொடு
க்கப்படும். சனி எண்ணெய், மிளகாய்ப் பழம், அக்ஷராரம்ப
கூலத்தில் புதுவேஷ்டி, தஷிணை, அரிசி, காய்கறி சாமான்கள்,
மாணவர் வீட்டில் நடக்கும் விசேஷங்களுக் கெல்லாம் விருந்
துண்ண அழைப்பு, முதலிய சில சில்லறை வருமானங்களும்
சுத்தந்தரங்களும் நெடுநாளைய வழக்கப்படி உண்டு. ஆகவே,
அவர், ஊரார் யாவரோடும் கிநேகம் யிருக்க வேண்டியவர்.
தில்லையின் தெளர்ப்பாக்கியத்தினால் அவ்வூர் பிரகஸ்பதிவெடு
வெடுப்பும் கோபமும் மிக்கவரா யிருந்தார். பள்ளிக் கூடத்தி
லிருந்து வீட்டிற்கு என்னைக் கட்டிலின் மீது கிடத்தி எடுத்
துச் சென்றனராம்; பிறகு, அந்தப் பள்ளிக்குள் என்னுமே
நான் அடியெடுத்து வைக்கவில்லை. என்னை அவ்வாறு மிருகத்
தனமாய் கிஷித்ததற்காக வாத்தியாரைத் தண்டிக்க ஊர் முகா
மைக் காரர் தீர்மானித்து, ஒரு நாள் மாணியில், துறவியா
யிருந்த என் பாட்டனாரின் புத்திமதியையும் பெற விரும்பின
வர்களாய், எங்கள் வீட்டு வாசலில் கூட்டங் கூடினர். என்
கால் அப்பொழுது சொஸ்தமாகிக் கொண்டிருந்தது. வீட்டு
முன்னறையி லிருந்த படியே நடந்ததை யெல்லாம் ஆச்சரி

யத்தோடும், கூட்டம் கூடியது என் பொருட்டே என்னும் கர்வத்தோடும், நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஊர் முகாமைக்காரர் மொத்தம் இருபத்தைந்து பேர்; அவர்களில் பிராமணர் பதினெட்டு: மிகுந்தவர் சூத்திரர். அவர்கள் கூடுவதற்கு நெடுநேரம் பிடித்தது. அநேகரை ஆளனுப்பி அழைக்க வேண்டியிருந்தது. அதனால், மூன்று மணிக் குக் கூடுவதென்று ஏற்பாடானது. இருபது பெயர்கள் வரை கூடுமுன் மணி ஐந்து ஆகிவிட்டது. திருவரங்கத்தில் தமது இராமாயணத்தை அரங்கேற்றச் சென்ற கம்பர், அதற்காகப் புலவர்களைப் பெல்லாம் ஒன்று சேர்க்க முயன்றும் பயன்படாமல், கடைசியில், அவர்களில் ஒருவருடைய மகன் இறந்த சாவுக்காக அவர்கள் அனைவரும் கூடிய இடத்தில் தமது காவியத்தோடு சென்று அவர்களைக் கண்டது, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு ரூபகம் வருகிறது. சபையாரில் பிராமண குலத்தவர் வீட்டுத் திண்ணையிலும், பற்றவர் கீழே பந்தரிலும் வீற்றிருந்து, எங்கள் செலவில் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்ட தாம்பூலத்தை மென்று கொண்டிருந்தனர்; புகையிலையும் மூக்குப் பொடியும் தாராளமாய் வழங்கப்பட்டன. என் பாட்டனார், “இப்பொழுது நாம் கூடியிருப்பது, இந்த வீட்டுக்குழந்தையை வாத்தியார் சுந்தரமையர் குரூரமாய் நடத்தின தற்காக அவரை ஏற்றபடி சிதைக்கெய்யும் பொருட்டே; இதற்கு முன் ஒரு முறை அவருக்கு ஒரு ரூபா அபராதம் போட்டிருந்தும், இன்னும் அவருக்குப் புத்தி வரவில்லை. இனிமேல் இந்த வீட்டுக் குழந்தையை அவருடைய பள்ளிக்கு அனுப்புகிறதில்லை யென்று தீர்மானித்துவிட்டேன் (இதைக் கேட்டவுடன் நான் ஆனந்த பரவசனாகி விட்டேன்.) ஆயினும், மற்றைப் பிள்ளைகளின் பொருட்டு, இனி இப்படி நேராத லாறு, நாம், தக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். சந்திரமை

யரை வேலையைவிட்டு நீக்கி விடுவதே உசிதம் என்று தோற்று கின்றது” என்று கூறினார். இதைக் கூறுமுன், தமக்கும் உலக வியாபார வியவகாரங்களுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை யென்றும், பூர்வாசிரமத்தில் தம்முடைய ஆணவர்களின் நன்மையைக் கருதியே தாம் பேசுவதாயும், தமக்கு அதில் சாதகம் பாதகம் ஒன்றுமே யில்லை யென்றும், பிடிசையாக அவர் சொல்லிக் கொண்டார். அங்கு வந்திருந்த வாத்தியார் சுந்தரமையார், இதைக் கேட்டவுடன், பின் வருமாறு கெஞ்சி யிரக்கலாநர்:—“ஏதோ தவறாக நடந்து போன தற்கு நான் எவ்வளவோ மனவருத்தப் படுகிறேன்; இப்படி யாகுமென்று நான் எதிர்பார்க்கவே யில்லை; இனிமேல் என் றுமே இப்படி யொன்றும் நடவாது; அதற்கு நான் உத்தர வாதி; நானும் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் முப்பது வருஷ காலமாய் உழைத்து வருகிறேன், இந்தச் சபையாரில் அநேகர் என்னிடம் வாசித்தவர்களே; களவு (எனது இளமைக் குறும்புக்கு அவரிடம் பெயர்) பஞ்சமகா பாதகங்களில் ஒன் றாகும். அப்படிப்பட்ட துர்க்குணத்தை முனையிலேயே களைந் தெறிய வேண்டியது அத்தியாவசியம்; நீங்கள் தாம் என் மேல் இரக்கம் வைத்து மன்னிக்க வேண்டும்; நீங்கள் தாம் என் தஞ்சம்; இந்த விருத்தாப்திய காலத்தில் என்னைத் தள்ளி விட்டால், நானும் என் குடும்பமும் உங்கள் தலைவாசங்களில் பட்டினியாய்க் கிடந்து பிராணனை விடவேண்டியது தான்; வேறு கதியே இல்லை.”

சூத்திரரில் ஒருவர், வாத்தியாரைப் பள்ளியை விட்டு நீக்கவிடத் தான் வேண்டுமென்றும், கல்வியில் தேர்ந்த சமர்த்தரான வாத்தியார் ஒருவர் அடுத்த ஊரில் இருக்கிறா ரென்றும் கூறினர். முகாமைக்காரர்களில் மற்றொருவர், “அடியாத மாடு படியுமா? அடி உதவுகிறதுபோல அண்ணன்

தம்பி உதவ மாட்டான். குழந்தைகளை அடித்துத் தான் கல்வி கற்பிக்க வேண்டும். நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் காலத்திலே என்னை மூன்று தரம் கோதண்டம் போட்டார்கள் ” என்று பெருமை பேசினார். அவர் அருகிலிருந்தவர், “அப்படிச் செய்தும் ஒரு பலனையும் காணாமே” என்று மெதுவாய்ச் சொல்ல, குழ இருந்தோ ரெல்லாம் வேடிக்கையாகச் சிரித்தனர். முடிவில், வாத்தியாருக்கு ஐந்து ரூபா அபராதம் விதித்து, இனிமேல் பிள்ளைகளை நன்றாய் நடத்தும் படி எச்சரித்தனர். ஊர்ப் பொதுக் கூட்டம் கூடி எந்த வேலைக்கும் சித்தமா யிருக்கவே, ஒருவர் வீட்டில் நடந்த கண்ணக் களவு விசாரணைக்குக் கொண்டுவரப் பட்டது. அந்தக் களவு ஒருமாதத்துக்கு முன் ஒரு பிராமணர் வீட்டில் நடந்து, உடனே போலீசாருக்குத் தெரிவிக்கப் பட்டிருந்தது. போலீசார், அதை விசாரணை செய்து, தாங்கள் விரும்பியபடி பிராதுக்காரன் தங்களுக்கு உதவி செய்ய இசையாததை அறிந்து கொண்டு, களவைத் துலக்கும் வழியைக் காணாதவராய், களவு நடந்த தென்பதே பொய் யென்றும், பிராதுக்காரனுடைய மனைவிமார் இருவர்களுக்கும் அவனுடைய சகோதரனுக்கும் உள்ள மனஸ்தாபத்தினால் அப்படி ஒரு களவு நடந்ததாகப் பிராது செய்யப்பட்ட தென்றும் முடிவில் மாஜிஸ்திரேட்டுக்குத் தெரிவித்து விட்டனர். இந்தக் கேஸ் இப்பொழுது ஊர்முகாமைக்காரர் முன் விசாரணைக்கு வந்தது: களவு நடந்தது உண்மையென்று சபையாருக்குத் தெரியும்; ஆகவே, களவுபோன சொத்தின் மொத்தக் கிரயமான நானூறு ரூபாயையும் இறுக்கும்படி ஊர்க் காவற்காரர் தலைவர் களான மறவர் நால்வர்களையும் அவர்கள் கேட்டனர். காவல் தலைவர்களோ, களவை முதலில் தங்களிடமின்றிப் போலீஸாரிடம் தெரிப்படுத்தித்தான் தங்களுக்குப் பொருள்

செலவும் தொந்திரவுகளும் உண்டாயின என்றும்; களவான் டவர், தூரத்திலுள்ள வேற்றூர்க் கொள்ளைக் காரர்களென்றும்; அதனால், களவுக்குத் தாங்கள் உத்தரவாதிகள் அல்லர் என்றும் வழக்காடினர். இந்த ஆக்ஷேபங்களை ஊர் முகாமைக் காரர், ஒருவிதமாய் நியாயந்தான் என்று ஒப்புக் கொண்டு, தங்கள் அநுமதி யின்றிப் போலீஸ்காரருக்குக் களவைத் தெரிவித்ததற்காகப் பிராதுக்காரன் இருபத்தைந்து ரூபாய் அபராதம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், அந்த அபராதப் பணம், ஊர்ப் பொது நிதியைச் சேரவேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தனர். பிறகு, களவு போன நகைகளின் விலை மதிப்பைப் பற்றி நெடுநேரம் வாது நடந்தது; முடிவில், தொகையை முன்னு ரூபாயென்று தீர்மானித்து, ஒரு வாரத்துக்குள் பணத்தைக் கட்டி விடும்படி காவல் தலைவர்களை ஆக்ஞாபித்தனர்; அவர்களும் அப்படியே சம்மதித்தனர். இதற்குள் இருட்டி விடவே, சபை, சிறிது சிறிதாய்க் குலைந்து போயிற்று.

ஆயுள்வேதம்.

[மயிலாப்பூர் வேங்கட ரமண வைத்திய சாலையில்
ஆயுள்வேத போதகாசிரியரும், திராவிட வைத்திய மண்டலப்
போதுக் காரியதரிசியுமான பூர்மான் வைத்திய விசாரத
க. கு. நடேச சாஸ்திரியர் அவர்கள் எழுதியது.]

ஆயுள் வேதம் என்பது நமது நாட்டின் பழமை
யான வைத்திய சாஸ்திரமாகும். இதைக் குறிக்கும் நூல் வட
மொழி, தென் மொழியாகிய இவ்விரு மொழிகளிலும் ஏராள
மாயிருப்பினும், இங்கு நாம் வடமொழி நூல்களைப் பற்றியே
முதலில் கூறுவோம்.

உற்பத்தி.

வடமொழியில் தற்காலம் சிறப்புற்று விளங்கும் பழமை
யான நூல்களில் “சரக ஸம்ஹிதை” “சுச்சருத ஸம்ஹிதை”
இவ்விரண்டுமே முக்கியமானவைகள். இவைகளுள் “சரக
ஸம்ஹிதை” விசேஷமாய் ‘சுரம்’ ‘அதிஸாரம்’ முதலிய
சரீர வியாதிகளையும், அதன் சிகிச்சைகளையுமே விவரித்துக்
கூறுவது. சுச்சருத ஸம்ஹிதையோ வெனில் முக்கியமான
‘புண்’ ‘அடிகள்’ முதலிய இரண வைத்திய சம்பந்தமான
வியாதிகளையும், அதைப் போக்கும் வழிகளையுமே கூறும்.
இனி இதன் உற்பத்தியைச் சற்று விவரித்தெழுதுவோம்.
சுச்சருத ஸம்ஹிதையில் கூறும் உற்பத்திமுறை யாதெனில்:—

முன்னொரு காலத்தில் காசியின் அரேசனாகிய திவோதாசனென்றும் தன்வந்தரி பகவான் அரசு நடத்திய சிரமம் தீரக் காட்டில், தனிமையில், ஓர் ஆசிரமத்தில், தலஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் நாளை யில், 'ஒளபதேனவர்' 'ஒளதரணர்' 'ஒளரப் பிரர்' 'பௌஷ்கலாவதர்' 'கரவீர்பர்' 'கோபுரரக்ஷிதர்' 'சுச்சுருதர்' என்று ஏழு முனிவர்கள் அவ்வாசிரமத்திற்கு வந்தார்கள். இதில் 'கோபுரர்' 'ரக்ஷிதர்' என இருவரென்றும் ஆகவே எண் முனிவர்களென்று கொள்வாருமுளர். வேறு சிலர் 'நிமி' 'காங்காயனர்' 'கார்க்கியர்' 'காலவர்' என நால்வர் சேர்ந்து பன்னிரு முனிவர்களென்பார். ஆசிரியராகிய தன்வந்தரி பகவானிடம் சென்று பணிந்து, அவரால் வரவேற்கப்பட்டதும், முனிவர்கள் பின்வருமாறு கூறுவாறாயினர்:—“ பகவானே இவ்வுலகத்தில் ஜனங்கள், சரீர வியாதி, மனோவியாதி, நீணப்பின்றி வரும் வியாதி என மூலகைப் பிணிகளால் பீடிக்கப்பட்டிடு இன்ன செய்வதென்றறியாமல் திக்கற்றவரைப் போல், தடுமாறுவதைப் பார்க்க மனந் தாளாமல் தங்களை யடைந்தோம் இவ்வரிய ஆயுள்வேத னூலைத் தம்மிடமிருந்து கற்று மக்களுக்கு சுதத்தை யுண்டுபண்ணி, அதன் மூலமாய் நாங்களும் மேன்மையடைபலாமென்று கருதினோம். இவ்வுலக விற்பங்களும் மற்றைய உலக விற்பங்களும் இதிலன்றோ அடங்கியிருக்கின்றன” என்றனர். ஆசிரியராகிய தன்வந்தரி பகவானும் மனமகிழ்ந்து பின் வருமாறு கூறினர்:—

வாருங்கள் முனிவர்களே:—நீங்கள் எல்லாரும் எல்லா நூல்களையும் நன்கு கற்றவர்களே. தங்களுக்காயுள்வேதம் உபதேசிப்பதில் யாது தடை. முன் பிரம்மதேவர் ஜீவராசிகளை சிருஷ்டிக்கும் முன்னமேயே அதர்வ வேதத்தின் ஓர் அங்கமாக நூறு ஆயிரம் சுலோகமுள்ளதாயும் ஆயிர அத்

தியாயமு முள்ள ஒருபெரு ஊலாக இவ்வாயுள்வேதம் செய்து முடித்தனர். பிறகு மனிதர்களின் வாழ்நாளையும், அவர்கள் புத்திக்குறைவையும் நினைந்து, இந்நூலை எட்டுப் பிரிவாக்கினர். அவையாவன :—‘சல்லிய தந்திரம்’ ‘சாலாக்கிய தந்திரம்’ ‘காய சிகித்ஸா தந்திரம்’ ‘பூத வித்யா தந்திரம்’ ‘கௌமார பிருத்திய தந்திரம்’ ‘அகத தந்திரம்’ ‘ரஸாயன தந்திரம்’ ‘வாஜ்கரண தந்திரம்’ என்பவைகளே. இவற்றுள் :—

(1) ‘சல்லிய தந்திரமென்பது, ‘அடி’, ‘போர்’ முதலிய அநேகக் காரணங்களால் சரீரத்தில் புகும், ஆயுதங்களால் லேற்படும் இரணங்களையும், ‘சிரங்கு’, ‘பிளவை’ முதலிய சரீர உட்கூற்றின் கெடுதலாலேற்படும் வியாதிகளையும், அவற்றைப் போக்கும் வழிகளையும் கூறும்.

(2) ‘சாலாக்கிய’ மென்பது கழுத்துக்கு மேற்பட்ட, தலை, கண், காது, முக்கு, வாய் முதலிய விடங்களிலேற்படும் வியாதிகளுக்குக் காரணத்தையும் அவற்றின் சிகித்ஸை முதலிய வற்றையும் கூறும்.

(3) ‘காயசிகித்ஸை’ என்பது சரீரத்தின் உட்கூற்றினால் உண்டாகும் காய்ச்சல், அதிஸாரம், ரத்தபித்தம், அஜீர்ணம், குல்மம் முதலிய வியாதிகளையும் அதன் சிவிரத்தியையும் கூறும்.

(4) ‘பூதவித்யா’ என்பது தேவர்கள், யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் முதலியவர்களின் பிடையாலுண்டாகும் ‘பைத்தியம், அபஸ்மாரம்’ முதலிய மனோவியாதிகளைக் கூறும்.

(5) ‘கௌமாரபிருத்தியம்’ என்பது கர்ப்பம் உண்டானது முதல், சிசுவைக் காப்பாற்றும் வழியையும் பிரஸகித்த பிறகு குழந்தைகளுக்கேற்படும் பிணிகளைப்பற்றியும் கூறும்.

(6) 'அகத தந்திரம்' என்பது காளகூடம் 'ஆலாஹலம்' 'வத்ஸநாபம்' முதலிய தாவர விஷங்களையும் ஸர்ப்பம் முதலிய ஜங்கம் விஷங்களையும் பற்றிய விவாதங்களையும் அவற்றின் நிமிருத்தியையும் பற்றியுபதேசிக்கும்.

(7) 'ரஸாயன' மென்பது சரீர மழியாமல் அனேகம் நூற்றாண்டு வரையில் உயிருடனிருக்கும் தன்மையை உபதேசிக்கும்.

(8) 'வாஜீகரணம்' என்பது நல்ல பிரஜைகளையுண்டு பண்ணுவதற்கு வேண்டிய வழிகளை யுபதேசிக்கும்.

இங்ஙனம் ஆயுள்வேதம் எட்டுப் பிரிவினைகளையுடையது. இதில் உங்களில் பாருக்கு எந்தந்தப் பிரிவையுபதேசிக்கவேண்டும் என்று ஆசிரியர் தன்வந்தஸிபகவான் அந்த ரிஷிகளைக்கேட்டார். உடனே முனிவர்களெல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து "சுவாமி, எங்கடொல்லோருக்கும் சல்லிய தந்திரத்திலேயே விருப்பமாகையால் அதையே எங்களுக்கு உபதேசித்தருள வேண்டும். எங்கள் வினாக்களை இந்த சச்சருதர் மூலமாய் நான்கள் வணக்கமாய் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்" என்றார்கள். ஆசிரியரும் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று கூறிவிட்டு, பின் வருமாறு சொல்ல வரம்பித்தார்.

"குழந்தாய் சச்சருதனே கேள். இவ்வாயுள் வேதத்தின் பிரயோஜனம் எந்த வியாதியைப் போக்குவதும், ஆரோக்கியத்தைக் காப்பாற்றுவதுமே ஆயுள்வேதமென்று 'ஆயுசு' 'வேதம்' என்ற இரண்டு தனிச்சொற்களின் கூட்டுறவால் ஏற்பட்டது. வேதமென்பது 'வித்' என்றும் பகுதியினின்று ஏற்பட்டது. 'வித்' என்றால் 'அறிதல்' என்று பொருள்படும். ஆகவே 'வேதம்' என்றால் 'அறிவு' என்றேற்படும். அறிவுக்குக் காரணமாயிருக்கும் நூலுக்கும் வேதமென்று சிறப்பாகக் கூறு

வது முண்டு. ஆகவே ஆயுளைப்பற்றி விவரிக்கும் நூலுக்கு ஆயுர்வேதமென்று பெயரிடப்பட்டது. ஆகவே “இதில ஆயுளைப் பற்றிய விவரம் கூறப்பட்டிருக்கிறது” என்றாவது, “இதனுதவியால் ஆயுளைப் பெருக்குகிறார்கள்” என்றாவது பொருள்படும்படி ஆயுர்வேதமென்ற சொல் ஏற்பட்டது. இவ்வேதத்தின் எட்டுப் பிரிவினைகளுக்குள் மிகவும் முக்கியமானதும் முதலாவதுமான சல்லிய தந்திரத்தினுள் உண்மைகளை பிரத்தியக்ஷம் ‘பெரியோர்களின் அனுபோகம்’, ‘யுக்தி’ ‘உவமை’ முதலிய நான்குவிதப் பிரமானங்களுக்கும் முதற்படாமல் நாம் உபதேசிப்பதை நன்குணர்வீராக. சல்லிய தந்திரமென்னும் இவ்வங்கமே முதன்மையான தென்பதற்கு யாது காரணமென்பிரேல் கூறுவோம். ஆதிக்காலத்தில் சரீர சம்பந்தமான வியாதியேற்படுவதற்கு முன்னம் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் அடிமுதலிய காயங்களேற்பட்டு, அதற்கே அசுவினி தேவர்கள் சிகிச்சை செய்ய வேண்டியதாயிற்று. மேலும் ருத்திரர் ய்க்கு புருஷனுடைய சிரைஸ் அறுத்தெறிந்ததும், தேவர்கள் ஒன்றுகூடி, அசுவினி தேவர்களை இவ்வாறு வேண்டிக்கொண்டார்கள் “தபவு செய்து நீங்கள் எப்படியாவது ய்க்கு புருஷனுடைய சிரைஸ் ஒட்டி வைத்து முன்போலவே யிருக்கும்படி செய்யவேண்டும்” என்று அசுவினி தேவர்கள் ‘அங்ஙனம் நாங்கள் செய்யவேண்டுதாயின் யாகங்களில் எங்களுக்கும் பங்கு கொடுக்கவேண்டும்’ என்றார்கள். இதற்கு தேவர்கள் இணங்காமல் கோபத்தால் ஆபத்தில் உதவி செய்வதற்குக்கூடப் பதிலுபகாரம் வேண்டுமென்று நீங்கள் சொல்லுவதால், இனி உங்களைத் தேவர் கூட்டத்தில் சேர்க்க மாட்டோமென்றும் முக்கியமாய் உங்கள் தொழிலை பிராம்மணர்கள் உலகத்தில் ஆதரிக்காமல் போவார்களென்றும் சொன்னார்கள். இக்கதை யஜுர்வேதம், ஸம்ஹிதை யிஷிருக்

கிறது. இது காரணம் பற்றியே பிராம்மணர்கள் வைத்தியம் செய்வது கூடாதென்ற வழக்கம் உலகத்திலேற்பட்டது போலும். இதற்கும் அசுவினிதேவர்கள் மனமிரங்காமலிருக்கவே தேவர்கள் காரியம் கெட்டுப்போவதை உத்தேசித்து அசுவினிதேவர்களுக்கும் யாகத்தில் அவர்கள் கேட்டபடி ஒரு பாகம் பகுந்து கொடுக்கச் சம்மதித்ததும் பிராம்மணர்கள் வைத்தியம் இனமாகச் செய்ய வேண்டுமென்றும், அதாவது, அவர்களாகத் தங்களுக்கு இன்னது வேண்டுமென்று கேட்காமல் இருக்க வேண்டுமென்றும் ஓர் உடன் படிக்கை செய்து கொண்டதின் பேரில் அசுவினிதேவர்கள் யக்ஞபுருஷனுடைய தலையை ஒட்டவைத்து அவரைப் பிழைப்புமட்டினார்கள். இக்கதையினின்றும் யாம் தெரிந்து கொள்ளுவதென்னவென்றால் பிராம்மணர்கள் பதிலுபகாரத்தை எதிர்பாராமலே வைத்தியம் செய்ய வேண்டுமென்றும், ஆனால் வியாதிஸ்தர்கள் கொடுத்ததைப் பெற்றுக்கொள்வது ஒரு தோஷமில்லை யென்பதுமே. நிற்க. தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் ஏற்பட்ட யுத்தத்தில் ரண சிகிதையே அவசியமாயிற்றுதலால் இதனே ஆயுள் வேதத்தின் முதலங்கமாகும். மேலும் யந்திரங்கள், சஸ்திரங்கள் அக்கினிபோன்ற திராவகங்கள் இவைகளினுதவியால் ரண வியாதிகளைச் சீக்கிரமே குணப்படுத்துவதாலும், 'சாலாக்கியம்' முதலியவற்றில் மற்ற அங்கங்களுக்கும் உபபேபாகமுள்ள சரீர உறுப்புக்களின் அமைப்பு, வேலைகள் முதலியன ஆல்விய தந்திரத்திலேயே நன்குகூறப்படுவதாலும் எல்லா அங்கங்களுள் இதுவே மேன்மையுடையதாகும். ஆகவே இச்சல்லிய தந்திரமே அனாதி காலந்தொடங்கி வழங்கி வருவதாயும், பிணியாளிகளின் கஷ்டத்தை நிவிர்த்தி செய்வதால் மிகவும் புண்ணியத்தைக் கொடுப்பதாயும், பரலோகத்துக்கு முக்கிய சாதனமாயும், இவ்வுலகத்திலும் வாழ்நாளைக் சுழியாதற்கு ஓர் நல்ல

கருவியாசவுமிருக்கிறது.

இச்சல்லிய தந்திரம் அனாதி யென்பதற்கு யாது காரணமென்பிரேல் கூறுவாம்:—ஆதியில் சிவபிரான் நான் முகக் கடவுளுக்கு வேதத்தை உபதேசிக்குங்கால் அதி லடங்கியுள்ள இவ்வாயுள் வேதத்தை உபதேசித்தருளினார். பிறகு பிரம்மதேவனிடமிருந்து பிரஜாபதி இவ்வாயுள் வேத த்தைக் கற்றறிந்தார். பிரஜாபதியிடமிருந்து அசுவினிதே வர்கள் அறிந்தார்கள். அவர்களிடமிருந்து தேவேந்திரனும் இந்திரனிடமிருந்து யானும் கற்றறிந்தோம், என்னிடமிருந்து நீங்கள் இவ்வுலகத்தில் பிரஜைகள் உய்யுமாறு கற்றுக்கொள் வீராக. இதற்காகவே ஆதிதேவனாகிய நான் சுவர்க்கலோகத் தில் தேவர்களின் பொருட்டுப் பாற்கடலிலிருந்து அமிருதம் கொண்டு வந் த கொடுத்து மறுபடியும் பூலோகத்திலும் ஜனங் களின் ஷேமத்தைக் கருதி மற்ற அங்கங்களோடு கூடி விசே டமாய்ச் சல்லியதந்திரத்தை இப்பூலோகத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன் என்று இவ்விதம் சுச்சுருத சங்கதையில் சொல்லியிருக்கிறது.

இனி சரக சங்கிதையின்படி கூறுவாம்:—

முன்னொரு காலத்தில் உலகத்தில் ஜனங்கள் பலவிதத் துன்பங்களாலும் வியாதிகளாலும் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தும் காலையில் ரிஷிகளெல்லாம் இமயமலைச் சாரலில் ஓர் சபை கூடி னார்கள். அவர்களாவர்:—1. அங்கிரஸ், 2. ஜமதக்கினி, 3. வசிஷ்டர், 4. காசியபர், 5. பிருகு, 6. ஆத்திரேயர், 7. கௌத மர், 8. சாங்கியர், 9. புலஸ்தியர், 10. நாரதர், 11. அஸிதர், 12. அகத்திபர், 13. வாமதேவர், 14. மார்க்கண்டேயர், 15. ஆசுவலாயனர், 16. பரிக்ஷித், 17. ஆத்திரேய பிக்ஷு, 18. பரத்வாஜர், 19. கபிஞ்சலா, 20. விசுவாமித்திரர், 21. ஆச்

மரத்தியர், 22. பார்க்கவர், 23. சியவனர், 24. அபிஜித், 25. கார்க்கியர், 26. சாண்டில்லியர், 27. கௌண்டின்னியர், 28. வாஹி, 29. தேவலர், 30. காலவர், 31. சாங்கிருத்தியர், 32. பைஜவாபி, 33. குசிகர், 34. பாதராயனர், 35. படிசர், 36. சரலோமர், 37. காப்பியர், 38. காத்தியாயனர், 39. காங்காயனர், 40. கைகசேயர், 41. தெளமியர், 42. மாரிசி, 43. காசியபர், (வேறு) 44. சர்க்கராஹ், 45. இரணியாஹ், 46. லௌகாஹி, 47. பைங்கி, 48. செளனகர், 49. சாகுனேயர், 50. மைத்திரேயர், 51. மைமதாயனி, 52. வைகானஸர்கள், 53. வாலகில்லியர்கள். இன்னு மனைகம் மகரிஷிகளும் ஒன்று கூடி ஆலோசித்தனர். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனப் படும் மேகூடம் ஆகிய இன்னான்கிற்கும் ஆரோக்கியமே முதல் காரணம். அவ்வாரோக்கியத்தை வியாதிகள் அபகரிக்கின்றன. மனிதர்களின் மேன்மைக்கும் உயிருக்கும் மிகக்கேடாயுள்ள வியாதிகளைப் போக்குவதற்கு எது முக்கியமான உபாயம் என்று தியானத்திலிருந்து பார்க்கையில் தேவேந்திரனே இதற்குத் தகுந்த உபாயம் கூறலல்லன். அவனே ஆதியில் பிரம்ம தேவனிடமிருந்து பிரஜாபதியும், அவரிடமிருந்து அக்ஷினி தேவர்களும் கற்றுக்கொண்ட ஆயுள் வேத மென்னும் பெருநூலை அவ்வக்ஷினி தேவர்களிடமிருந்து கற்றுணர்ந்திருக்கின்றனன். ஆகையால் தேவேந்திர சபைக்கு யார் சென்று இவ்வேதத்தைக் கற்றுக்கொள்வது என்று யோசிக்கையில் பரத்வாஜர் எழுந்த நரன் போய் வருகிறேனென்று கூறவே ரிஷிகளெல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டு அவரையே போய்வரும் படி யனுப்பினார்கள். அவரும் உடனே புறப்பட்டு தேவேந்திர சபையை யடைந்து ரிஷிகளின் அபிப்பிராயத்தை தேவராஜனிடம் சொல்லவும், அவர் நம்மகரிஷியை யுபசரித்து அவருக்கு ஆயுள் வேதத்தை நன்கு புகட்டினார். பிறகு மகரிஷி

பூலோகத்திற்கு வந்து ரிஷிகளுக்கு உபதேசிக்கவே அவர்களும் ரோகமின்மையையடைந்து நீடுழி வாழ்ந்தனர். அவர்களால் ஆத்திரேயரென்றும் புனர்வசுபகவான் இவ்வாயுள் வேதத்தை உலகத்தில் பரவச் செய்யவேண்டித் தன் ஆறு சீடர்களுக்கு உபதேசித்தனர். அவர்களாவர்: 1. அக்கினிவேசர், 2. பேடர், 3. ஜாதுகர்ணி, 4. பராசர், 5. ஹாசீதர், 6. கூடாரபாணி. இவர்களுள் முதன்மையாக அக்கினிவேசரே வைத்திய நூலியற்றினார். பிறகு முறையே மற்றச் சிஷ்யர்களும் நூல்களியற்றி மகரிஷிகளின் சபையி லரங்கேற்றினார்கள் என்று சரகஸம்ஹிதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வக்கினிவேசர் நூலையே நாளடைவில் சிறிது கூட்டியும் சிற்சில விடத்தில் விளங்காததை விளக்கியும் ஆசிரியர் சரக மகரிஷி சீர்திருத்தினார். அதுதான் இக்காலத்தில் சிறப்புற் றோங்கி விளங்கும் சரக சம்ஹிதை யென்பது. இச்சரக சங்கிதையும் பின் காலத்தில் சிற்சில விடங்களில் எக்காரணத்தாலோ முதலாவ கப்படாயல் பஞ்சாப் மாகாணத்தில் காபிலவம்சத்திற்குரிய வாசிரியர் திருடபலர் என்பவர், மற்றைய நூல்களினுத வியால் பூர்த்திசெய்தாரென்று சரக சங்கிதையின் பின்பாகங் களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஆசிரியர் அக்கினிவே சரியற்றிய நூல் ஆசிரியர் சரகமகரிஷியால் சீர்திருத்தப் பெற்று அதிலும் தவறப்போன சில பாகங்களை யாசிரியர் திருடபலர் பூர்த்தி செய்ததே இக்காலத்து விளங்கும் சரக சங்கிதை.

ஆகவே இப்பூவுலகில் முதலில் ஆயுள் வேதத்தைப் பரவச் செய்தவர்கள் ஆசிரியர் தன்வந்தரி பகவானும் ஆசிரியர் பரத்துவாஜருமே. தன்வந்தரி சிஷ்யர்கள் எல்லாரும் தனித் தனியே நூல் டுளழுதி வெளியிட்டனர். அங்ஙனமே பரத்வா ஜரின் சீடரும். எனினும் இக்காலத்துச் சல்லிய தந்திரத்தில்

ஆசிரியர் சுச்சுருதரியற்றிய நூலும் காயசிகித்யையில் ஆசிரியர் சரகரியற்றியதுமே விளங்கி வருகின்றன. இவ்விரண்டிற் குமே அளவிவா வுரை நூல்கள் அவ்வக்காலத்துப் பெரியோர்களால் இயற்றப்பட்டு அவைகளில் சிறுபான்மை இக்காலத்தும் வழங்கப்படுகின்றன. ஏனைய வைதரணர் முதலியவர்கள் நூல்கள் சுமார் 300 வருடங்களுக்கிப்பால் இருக்கின்றதாகவே தெரியவில்லை. இங்ஙனம் சல்லிய தந்திரம், காயசிகித்யை, இவ்விரண்டின் வரலாற்றைச் சிறிது கூறினோம். இனி மற்றைய அங்கங்களைப் பற்றியும் பின் வந்த வழி நூல்களைப் பற்றியும் அடுத்த வியாஸத்தில் கூறுவாம்.

தமிழ்ச் செல்வம்.

(தொகுதி II 180-ஆம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.)

41. வினை செயல்வகை.

“வினையான் வினையாக்கிக் கோடல், நனைகவுள்
யானையால் யானையாத் தற்று”.—திருக்குறள்

இதன் பொருள்: ஒருவன் செய்கின்ற வினையாலே அன்னது பிறிதும் ஒருவினையை முடித்துக்கொள்க; அங்ஙனம் செய்வது, மதத்தால் நனைந்த கபோலத்தினைபுடைய யானையாலே அன்னதுபிறிதும் ஒரு யானையைக்கட்டிப் பிடித்ததை ஒக்கும் என்பதாம். வினையின் பின் விளைவுக்களை முன் யோசித்து, ஒன்றுக்கொன்று இடையூறுகாமல், “எல்லா வினையும் எளிதில், முடியுமாறு சூழ்ந்து வினையைத் தொடங்க வேண்டும்” என்பதை இக்குறள்வெண்பா ஏற்றதோர் உவமானத்தால் நன்கு விளக்குகின்றது.

42. கூதிர்காலத்து மாலைப்பொழுது.

“மடவரல் மகளிர், பிடகைப் பெய்த

செவ்வி அரும்பின் பைங்கால் பித்திகத்து
அவ்விதழ் அவிழ்பதம் கமழப்பொழுதறிந்து,
இரும்பு செய் விளக்கின் ஈரந்திரிக் கொளீஇ,
நெல்லும் மலரும், தூஉய்க், கைதொழுது,
மல்லல் ஆவணம் மாலை அயர ;
மனையுறை புறவின் செங்கால் சேவல்,
இன்புறு படையொடு மன்று தேர்ந்து உண்ணுது,

இரவும் பகலும் மயங்கிக் கையற்று,
 மதலைப் பள்ளி மாறுவன இருப்ப;
 கடியுடை வியன் நகர்ச் சிறுகுறும் தொழுவர்,
 கொள் உறழ் நறுக்கல் பலகட்டு மறுக;
 வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம்
 தென்புல மருங்கில் சாந்தோடு துறப்ப;
 கூந்தல் மகளிர்கோதை புணையார்,
 பல் இரும் கூந்தல்சில்மலர் பெய்ம்மார்,
 தண்ணறும் தகரம் முளரி நெருப்பு அமைத்து,
 இருங்காழ் அகிலொடு வெள்அயிர் புகைப்ப;
 கைவல் கம்மியன் கவீன்பெறப் புனைந்த
 செங்கேழ் வட்டம், சுருக்கி, கொடுத்தறிச்
 சிலம்பி வால்தூல் வலந்தன, தூங்க;
 வானுற நிவந்த மேல்நிலை மருங்கின்,
 வேனிற் பள்ளித் தென்வளி தருடம்
 நேர்வாய்க் கட்டளை திரியாது, திண்ணிலைப்
 பெர்வாய், சுதவம் தாழொடு துறப்ப;
 'கல்' என் துவலை துவலின் யாவரும்
 தொகுவாய்க் கன்னல் தண்ணீர் உண்ணார்,
 பகுவுய்த் தடவில் செந்நெருப்பு ஆர;
 ஆடல் மகளிர், பாடல்கொளப் புணர்மார்,
 தண்மையில் திரிந்த இன்குரல் தீந்தொடை
 கொம்மை வருங்கில்வெம்மையில் தடைஇ
 கருக்கோட்டுச் சீறியாழ் பண்ணுமுறை நிறப்ப;
 காதலர்ப் பிரிந்தோர் புலம்ப;
 பெயல் கணந்து
 கடிகர் நின்றன்றால்."

—பத்துப்பாட்டு நெடுநல்வாடை.

மேற் கூறிய வண்ணம், நக்கீரர், கடிகர் காலத்து அந்திப்

பொழுதின் நிகழ்ச்சிகளை, இயற்கைக்கு முற்றும் பொருந்த, மிகவும் அழகாய் வருணித்திருக்கிறார். இதன்பொருள் வருமாறு:—

இளமையையுடைய பெண்கள், பூந்தட்டிலே இட்டு வைத்த, பசிய நிறத்தினையுடைய, காம்புகளையுடைய, அலரும் பருவம் வாய்ந்த, பிச்சி அரும்புகளின் அழகிய இதழ்கள் விரிந்து மணக்கையினாலே, அந்திப் பொழுதுற்றதை அறிந்து; [காலம் கூதிரானதால் இரவும் பகலும் தெரியாமையைக் காட்டிற்று] இரும்பாற் செய்த தகளியிலே நெய் தேய்ந்த திரிபைக் கொளுத்தி, நெல்லையும் மலரையும் சிதறி, இல்லுறைத் தெய்வத்தை வளங்கி, வளப்பத்தையுடைய அங்காடிக் தெரு வெல்லாம் மாலிக் காலத்தைக்கொண்டாட; இராக் காலமும் பகற் காலமும் தெரியாமையினால் மயங்குகையினாலே, வீட்டின் கண்ணையுள்ள சீவந்த காலினையுடைய சேவற்புற, தான் இன்பம் துகரும் பெண்டிரோடு வெளியே சென்று, இரை தேடி யுண்ணாமல் செயலற்று, கொடுங்கையைத் தாங்கும் பலகைகளிலே பறவாதிருந்து கமித்த கால் ஆறும் டி. மாறி மாறியிருக்க; காவலையுடைய பெரிய வீடுகளிலே குற்றேவல் செய்யும் வினைஞராகிப் சிறியோர், கருங்கொள்ளின் நிறத்தை பொத்த நறுமணம் கமழும் சாத்தம்மியிலே [உஷ்ணத்தைத் தரவில்ல] கஸ்தூரி முதலிய பசுங்கலவைகளை அரைக்க; வட நாட்டிலுள்ளார் கொண்டுவந்த வெள்ளிய நிறத்தையுடைய [சந்தனம் முதலியன அரைக்கும்] சாணைக்கல்லும், தென் திசையிடத்திருந்து வரும் சந்தனமும் பயன்படாமற் கிடப்ப; குளிர்ச்சி மிகுதிபால் மகளிர் தமது கூந்தலிலே மாலையிட்டு முடியாராய், தமது அடர்ந்த கரிய மயிரிடத்தே மங்கலமாகச் சில மலரைப் பெய்து முடித்தலை வேண்டி, தண்ணிய, நறிய, மயிர்ச் சந்தனமாகிய, விறகிலே நெருப்பை உண்டாக்கி அந்

நெருப்பிலே கரிதாகிய வயிரத்தையுடைய அகற் கட்டையை யும் வெள்ளிய கண்ட சருக்கரையையும் கூட்டி [கந்தலை உலர்த்தும் பொருட்டு] புனைப்ப; கையால் புனைதல் வல்ல கம்மியனாலே அழகு பெறச்செய்த சிவந்த நிறத்தையுடைய ஆலவட்டம் [விசிறி] உறையிடப்பட்டு, சிலந்தியினது வெள்ளிய தூலால் குழப்பட்டு, வளைந்த முனைக்கோலிலே [உபயோகமின்மையினால்] தூங்க; தேவமீலாகத்தைத் தீண்டும்படி உயர்ந்த மேல் மாடத்திலே, இளவேனிற் காலத்தில் தூங்கும் படுக்கைக்குத் தென்றல் காற்றைத்தரும் ஜன்னலிலே நின்று உலாவாமல், சிக்கென்ற நிலையினையுடைய கதவுகளும் தாழிட்டுக் கிடக்க; கல்லென்ற ஓசையினையுடைய .சிறு [மழைத்] துவலையை வாடைக்காற்று எங்கும் பரப்புகையினாலே, இளையோரும் முதியோரும் குளிந்த வாயையுடைய கரகத்தினுள்ள குளிர்ந்த நீரைக், குடியாதவராய், பரந்த வாயையுடைய தூபக் காலில் இட்ட, சிவந்த நெருப்பின் வெம்மையை நுகரா நிற்க; நடன மாதர்கள், தாம் பாடுகின்ற பாட்டானது யாழில் பொருந்தும்படி, நரம்பைக் கூட்டும் பொருட்டு, குளிர்ச்சியினாலே நிலைகுலைந்த, இனிய குரலைத்தரும் நரம்புகளை, தமது மார்பினிடத்தே தேய்த்து, உஷ்ணப்படுத்தி, கரிய தண்டினையுடைய சிலிய யாழை, சருதி கூட்ட; கணவரைப் பிரிந்த மகளிற் வருந்தா நிற்க; பருவத்துக்குரிய மழை செறி நது, கூதிர்க் காலமாய் நிலைபெற்றது.

அ. மா.

மூட நம்பிக்கை *

மொழிபெயர்ப்போரின் குறிப்பு.

எங்கிருப்பினும் மனிதன் மனிதனே. நடுக்கும் பனியின் நடுவில் கரடித்தோல் போர்த் திருப்பினும், கொளுத்தும் வெயிலில் ஓர் ஆடையு மின்றித் திரியினும், கம்பளிச் சட்டை சால்வை முதலியனவற்றைப் புனையினும், மஸ்லின் பட்டு முதலிய உடுப்பினும், நிறம், உருவம், ஜாடை இவைகளில் மாறுபடினும் அவன் மற்றெல்லாப் பிராணிகளினின்றும் வேறு ஒப்புயர் வற்றுத் தனித்து விளங்குகிறான். இதற்குக் காரணம் அவனது மனத்தின் மாட்சிமையே யாகும். இதுதான் அவனைப் பலவற்றையும் ஆராய்ந் தறியச் செய்வது. இவ்வாராய்ச்சியே அவன் அறிவுக்கும், அவ்வறிவு அவன் மேன்மைக்கும் காரணமாகின்றன. இம் மனதானது சிறந்ததே யாயினும் விருப்பம், வெறுப்பு, ருப்பு, பணை, களிப்பு, துயரம், சினம், அமைதி, தெளிவு, மயக்கம், துணிவு, அச்சம் முதலாய பலவற்றால் வெவ்வேறு திசைகளில் கவர்ந் திழுக்கப்படும் பொழுது இவ்வாராய்ச்சியும் அறிவும் பலகால் பிசகான வழிகளில் செலுத்தப்பட்டு வெறுக்கத்தக்க பயனைத் தருகின்றன. மூடத் தனமான நம்பிக்கைகள் இவ்வாறே உண்டாகிய பயன்களாவன. அவற்றினின்று விளையும் ஆசார அனுஷ்டானங்கள் பலப்பல. இவைகளால் உண்டாகும் சங்கடங்களுக்குக் கணக்கே பில்லை. இத்தகைய மூட நம்பிக்கைகள் குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டார்க்கு மட்டும் உரியவை யல்ல.

* Freely translated from the *Spectator*—No. 7 Superstitions.

எல்லா நாடுகளிலும், எல்லாக் காலங்களிலும் அறிவிக்களாலும், கோழையர்களாலும் கையாளப்பட்டு அறிவாளராலும் ஆண்மை யுடையோராலும் இழித்துக் கூறப்படுகின்றன. கீழ் வரும் வியாசம் வரையப்பட்ட காலத்தில் இங்கிலாந்து தேசத்தில் வழங்கிய சிற்சில மூட நம்பிக்கைகளைத் தொலைக்க வேண்டுமென்று அத்தேசத்து ஈகான் ஒருவரால் எழுதப்பட்டது.

நெடுநாட் பழக்கமுள்ள ஒருவனுடைய வீட்டுக்கு நேற்று நான் சாப்பிடப் போயிருந்த பொழுது அவன் குடும்ப முழுவதும் மிகவும் மனந் தளர்த்திருப்பதைக் காண நேர்ந்தது என் துரதிருஷ்டமே. அப்பொழுது சங்கதி என்னவென்று நான் கேட்டதற்குத்தன் மனைவிமுன்னுளிரவில் மிகவும் விரைத யான கனா வெர்ன்று கண்டா ளென்றும், தமக்கோ தம் மக்க ளுக்கோ யாதேனும் கேடு விளையப் போகிற தென்று அக்கனா சூறிப்பதாகத் தாங்கள் பயப்படுகிறார்களென்றும் அவன் பதி லுரைத்தான். அவன் மனைவி அவ்வறைக்குள் வந்ததுமே, அவள் முகத்தில் ஏக்கம் குடிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு கொண்டேன். இதற்குக் காரண மின்ன தென்று முன்பே அறிந்திரா விட்டால் இதைக் குறித்து நான் மிகுந்த வியா கூல மடைந்திருப்பேன். நாங்கள் சாப்பிட உட்கார்ந்தோமோ இல்லையோ, அவன் என்னைச் சற்றுநேரம் உற்று நோக்கிப் பின்பு, தன் கணவனைப் பார்த்து “அன்பு! நேற்றிரவு நமது விளக்கில் தோன்றிய அன்னியன் இவன்தான் பார்” என் றாள். இதற்குச் சிறிது நேரத்துக்குப் பின், அவர்கள் தங் கன் குடும்ப சமாதானங்களைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கிய பொழுது ஓரத்தி லுட்கார்ந்திருந்த சிறு பைய னொருவன் “வியாழக்கிழமை யன்று நான் கூட்டெழுத்து ஆரம்பிப்பை

போகிறேன்” என்று அவனிடம் சொன்னான். அதற்கு அவன் “வியாழக் கிழமையா! கூடரதப்பா! சுவாமி கிருபையால், கெட்டநாளன்று ஆரம்பிக்க வேண்டாம். வெள்ளிக் கிழமை யாரம்பித்தால் போதுமென்று உன் உபாத்தியாயரிடம் சொல்லு” என்றான். அவளுடைய விபரீத புத்தியைப் பற்றி என் மனத்துக்குள் ஆலோசித்து வாரத்தி லொரு நாள் இழக்க வேண்டுமென்ற நியமத்தை யாராவது இப்படி ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவார்களா வென்று நான் ஆச்சரிய மடைந்தேன். இவ்வாறு நான் எண்ணிக்கொண் டிருக்கையில் “கத்தியின் * நுனியில் சிறிது உப்பு எடுத்து நீட்டு” என்று என்னை அவள் வேண்டினாள். நான் பயபக்தியுடன் அவசரமாய் அவ்வாறு செய்யும் போது என் கை சிறிது நடுங்கினதால் உப்பைக் கீழே சிந்தி விட்டேன். † இதைக் கண்டதும் அவள் திடுக்கிட்டுத் தானிருக்கும் திசையை நோக்கியே அது விழுந்ததென்று கூறினாள். இதைக் கேட்டதும் நான் திகைத்து விழித்தேன். அங்கிருந்தவர் யாவரும் பட்டம் விசாரத்தைக் கண்டு அக்குடும்பத்துக்குக் கிரகசாரத்தை நான் கொண்டுவந்து விட்டேனென்று கருதிக் கலக்க முற்றேன். ஆனபோதிலும் சிறிது நேரத்துக் கப்பால் அச்சிமாட்டி சற்று அமைதி யடைந்து பெரு மூச்சுடன் தன் கணவனிடம் “அன்ப! கஷ்டங்கள் ஒருபோதும் தனித்து வாரா”

* ஐரோப்பியர் மேசையின் மீது தம் உணவுப் பொருள்களைத் தட்டுக்களில் வைத்துக்கொண்டு, கத்தி, ஸ்பூன், முட்டாரண்டி முதலியவற்றின் உதவியா லன்றித் தமது கைகளால் அவற்றை எடுத்துப் புசிப்பதில்லை யென்பது பெரும்பாலார்க்குத் தெரிந்திருக்கும்.

† உப்புச் சிந்துவது ரோமர்களால் அபசகுன மெனக் கருதப்பட்டிருந்தது. அவர்களிடமிருந்து ஆங்கிலேயர் இந் நம்பிக்கையைப் பெற்றனர்.

என்றனர். என் நண்பன் தன் வீட்டில் வழக்கமாய்ப் பக்கப் பாட்டே பாடுபவ னென்று அன்று அறிந்து கொண்டேன். விவேகத்தைக் காட்டிலும் நற்சபாவமே மேலிட்டிருப்போ னாதலால் அவன் தன் இணையாளின் மனம்போன போக்கெல் லாம் தானும் போகக் கடமைப் பட்டவ னென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் போலும். “ஜாக்கிரதையே யில்லாத நம் முடைய வேலைக்காரி உப்பைச் சிந்தின வன்று சாயங்காலமே புற வீடு இடிந்து விழுந்தது உனக்கு ஞாயம் யில்லையா? அப்பா!” வென்று அவன் தன் குழந்தையை நோக்கிக் கேட்ட தும் அவன் “ஆம்! ஆம்! அடுத்தாப்போல் வந்த தபாலிலும் கூட ஆல்மான்ஸாயில் சண்டை நடந்த விபரம் கிடைக்க யில்லையா?” என்றான். இவ்வாறெல்லாம் அனர்த்தம் விளை வித்த பின் என்னுடைய லக்ஷணம் எப்படி யிருந்திருக்கு மென்று இதை வாசிப்போர் ஊகித்துக் கொள்ளலாம். ஆயினும் என் சபாவம் போல் மெளனஞ் சாதித்துக் கூடிய சீக்கிரம் எப்படியோ சாப் பிட்டு முடித்தேன். அப்பொழுது சாப் பிட்டாயிற்றென்று கத்தியையும் முட்கரண்டியையும் என்னுடைய தட்டின் மேல் குறுக்கு நெடுக்காய் வைப்பதைப் பார்த்த வுடனே அவன் “எனக்காகவாவது தயவு செய்து அவை அப்படிக் குறுக்கு நெடுக்கா யிருப்பதைக் கலைத்து ஒன்றின் பக்கத்தி லொன்றாக இருக்கும்படி வைக்க வேண்டும்” என்று என்னை வேண்டிக்கொள்ளவே நான் என்ன செய்தாலும் சனியனாய் முடிக்கிறதே என்று முற்றிலும் பிர மித்து நின்றேன். நான் செய்ததில் அஸம்பாவிதம் என்னவோ யானறியேன். எனினும் பரம்பரையான மூட வியாயம் ஏதாவ தென்று இருக்கு மென்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் வீட்டு யஜமானியின் உத்தரவுப்படி கத்தியையும் முட்கரண்டியையும் ஒன்றின் பக்கத்தி லொன்றாக வைத்தேன். இதற்குக் காரண

மென்ன வென்று எனக்குத் தெரியா விடினும் இனிமேல் எப் பொழுதும் அப்படியே வைக்க வேண்டு மெனந் தீர்மானம் செய்து கொண்டேன்.

தன்னிடத்தில் மற்றொருவன் பராமுகமா யிருக்கிற னென்று கண்டு கொள்வது சாதாரணமாக யாருக்கும்* சிசும மல்ல. நான் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், அச் சீமாட்டியின் முக வாட்டத்திலிருந்து எனினில் நான் அறிந்துகொண்டது யாதெ னில் இவன் சனியன் பிடித்த ஒரு மனிதன். இவன் மூஞ்சி மிகவும் அமங்கள கரமானது. இவன் மூஞ்சியிலேயே விழிக் கக்கூடாது” என்று எண்ணினான் என்பது. இது காரணம் பற் றிச் சாப்பாடு முடிந்தவுடனே எப்படியாவது வீடுபோய்ச் சேர்ந்தால் போதுமென்று நினைத்து, செல்வு பெற்றுக்கொண்டு ஓடோடியும் நான் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். என்னுறைவி டம் அடைந்ததும் மனித வருக்கத்தினர் தமது அறிவில்லா நம்பிக்கைகளால் இயற்றும் அசட்டிக் காரியங்களைப் பின் தொடர்ந்து வரும் கெடுதல்களைப் பற்றியும், எவ்வாறெல்லாம் இக்காரி யங்கள் நமக்கு விதிக்கப்பட்ட கஷ்டங்களைப் பெருக்கி நானு விதமான துக்கங்களுக்கும், மற்றும் மனக்கல்பிதமான கிலே சங்களுக்கும் நம்மை உள்ளாக்குகின்றன வென்றும் பெரும் தீர்க்காலோசனையில் ஆழ்ந்தேன். உயிருக்கியற்கையான சாதா ரணக் கஷ்டநஷ்டங்கள் எல்லாம் நமக்குப் போதாது என போல், மிகச்சாமானியமான சம்பவங்களையும் பேராபத்துக்க ளென்று மனதில் பாவித்து, உண்மையான ஆபத்துக்களால் படும் கஷ்டங்களைப் போலவே அல்பமான நிகழ்ச்சிகளாலும் கஷ்டமடைந்து துன்புறுகிறோம். தெரித்துவிழும் உற்கை இராத்தாக்கத்தைக் கெடுத்ததையறிவேன். ஒருகால் பகி யின் மாரெலும்பை உரித்தெடுக்கும்போது காதலுற்றிருந்த ஒருவன் முகம் வெளுத்துப் பசியற்றுப் போவதைக் கண்டிருக்

கிறேன். நடுநிசியில் கள்ளர் படையினும் களைக்கட்டும் ஆந்தையானது ஒரு குடும்ப முழுவதையும் திகிலடையச் செய்திருக்கிறதையும், சிங்கத்தின் கர்ச்சனையினும் சில்வண்டின் ஈறு குரல் அதிகப் பிதியை உண்டாக்கியிருக்கிறதையும் அறிவேன். அபசகுனங்களாலும் தர்சியித்தங்களாலும் நிறையப்பெற்ற மனதுக்குப் பயங்கரமாய் தோன்றக்கூடாத அல்ப விஷயம் ஒன்றுமேயில்லை. துருப்பிடித்த ஆணியும், வளைந்த குண்டுசியும் கூட அம்மனதில் பிரமாதமாய் விளைந்து விடுகின்றன.

இன்னும் ஒருகால் ஸ்திரீ புருஷர் அடங்கிய ஒரு சமூகத்தில் நாளிருந்தபோது நீகழ்ந்த சம்பவமொன்று நீனைவுக்கு வருகிறது. அங்கு யாவரும் கூப்பாடும் குதூகலமுமாகவே யிருக்கையில் திடீரென ஒரு கிழவி “இங்கு நாம் பதின்முவர் கூடியிருக்கிறோமே” யென்ற அமங்கள வார்த்தையைச் சொன்னாள். இம்மொழி அங்கிருந்தோர் சிலருக்கு விசேஷமான டயத்தை உண்டாக்கிற்று. “இதனால் ஒன்றிரண்டு ஸ்திரீகளும் அவ்வன்றையவிட்டு நீங்கவாரம்பித்தனர். இப்படியிருக்கையில், என் நண்பரொருவர் எங்கள் கூடவிருந்த ஸ்திரீகளுள் ஒருத்தி கருப்பமாயிருந்ததைக் கவனித்து இவ்வறையில் பதின் நால்வர் இருக்கின்றனரென்றும், ஆதலால் கூட்டத்திலுள்ள ஒருவரின் சாவு முற்கூறப்படவில்லை யென்றும் மற்றொருவரின் பிறப்பே தெளிவாய் முற்கூறப்பட்டதென்றும் ஸ்தாபித்தார். அபசகுனத்தைமாற்றச் சாதாரியமான இவ்வுபாயத்தை என் நண்பர் கண்டு பிடித்திராவிட்டால் அக்கூட்டத்திலிருந்த ஸ்திரீகளில் பாதிப்பேருக்கு அன்றிரவே நோய் கண்டிருக்கு மென்பதைப்பற்றிச் சந்தேகமே கிடையாது.

பித்தமேலீட்டால் அவஸ்தைப்படும் ஒரு கிழவி தன்னுடைய நண்பர்களுக்குள்ளும் அண்டை வீட்டார்களுக்குள்ளும்

கணக்கில்லாத இம்மாதிரியான குழப்பங்களை உண்டு பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கிறார். இப்பேர்ப்பட்ட பழைய காலத்து அம்மையார்ப்பாட்டியின் வருப்பைச்சேர்ந்தவர். ஒரு பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கலியாணமாகாத அத்தைப்பாட்டி யொருத்தி ஒவ்வொரு வருஷமும், வருஷப்பிறப்பு முதல் கடைசி நாள் வரையிலும் இனி நடக்கப்போகும் நிகழ்ச்சிகளையும், கெடுதல்களையும் முன்னுரைத்துக்கொண்டேயிருப்பது எனக்குத் தெரியும். அவள் சதா காலமும் பேய், பிசாசுகளைப் பார்த்த வண்ணமாயும், சாப்பூச்சிகளின் சப்தத்தைக் கேட்ட வண்ணமாயுமே இருக்கிறார். இப்பொழுது சமீபத்தில் அவள் பல் வலியால் வருந்திப் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் லாயத்தில் பெரிய வீட்டு நாய் ஊளையிட்டதைக் கேட்டுப் பயந்து பயித்தியம் பிடித்துப்போகத் தெரிந்தாள். மானுட சுவபாவத்தியற்கையான பயத்தாலும் அஞ்ஞானத்தாலும் உண்டாகும் இத்தகைய கட்டுக்கடங்காத மனப்போக்கானது திரளான ஜனங்களை அளம்பந்தமான பீதிகளில் மட்டுமல்லாமல், அதிகப்படியான ஆகாரங்களிலும் வியம நிகழ்வுகளிலும் பிரவிருத்திக்கச் செய்கிறது. மரணத்தைப் பற்றிய எண்ணங்களையாவது அல்லது நிகழப்போகும் வேறு எவ்விதக் கெடுதியைப்பற்றிய எண்ணங்களையாவது நாம் எண்ணும்பொழுது நாமடையும் திகிலும், அக்கெடுதி எப்பொழுது கிட்டமோவென்ற அரிச்சயமுமே, ஏங்கும் சுவபாவமுள்ள நமது மனத்துக் கணக்கில்லா அனுமானங்களும் சமுசயங்களும் நெருங்கிக் குடிக்கொள்ள ஏதுவாகின்றன. இத்தகைய நிகழ்காரணமானக் முற்கூற்றுக்களைக்கூட அம்மனது கவனித்து நம்புவதற்கும் இவைதாம் காரணம். ஏனெனில் இப்பிறப்பிலுள்ள துன்பங்களைத் தத்துவ சாஸ்திர வியாயங்க ளால் மட்டுப்படுத்துவது அறிவுடைமையோரின் முக்கியக் கருத்

தாயிருப்பதுபோல், அவ்வற்ற நம்பிக்கைகளில் மனதைச் செலுத்தி அவற்றால் அத்துன்பங்களைப் பெருக்குவதே மூடர்களின் தொழிலாயிருக்கிறது.

என்னை யொட்டியமட்டில், வரப்போவதை அறிந்து கொள்ளும் சக்தி யான் கொடுக்கப்பெற்றால், அச்சக்தி எனக்கு நேரக்கூடியவை யாவற்றையும் உண்மையாக எனக்குத் தெரிவிப்பதாயினும் எனக்கு மிகுந்த மனக்கலக்கத்தையே உண்டாக்கும். உள்ளபடியே வருவதற்கு முன், எப்பேர்ப்பட்ட சந்தோஷ சமாசாரமாயினுமே அதன் சுவையை மூன்கூட்டி அனுபவிக்கவாவது, எவ்வகையான துக்கபாரமாயினும் அதன் கொடுமையை முன்கூட்டித் தாங்கவாவது, எனக்குச் சிறிது கூட இஷ்டமில்லை.

இவ்வாறு அருளற்று இருள் நிறைந்த முற்றுகளைகளும் மனத்தில்களும் என்னை அனுகாவண்ணம் என் மனதைத் தீடப்படுத்திக்கொள்ளும் வழி ஒன்றே ஒன்றுதான் எனக்குத் தெரியும். அஃதென்னவெனில், நிகழ்ச்சிகளைத்தையும் சியமனஞ்செய்து, வருங்காலத்தையும் ஆளும் பரம்பொருளின் நேசத்தையும் ஆதரவையும் என் வசமாக்கிக்கொள்வதே. துண்ணிய நூல்போன்றது என் வாழ்நாள். அதில் நான் இதுவரையில் பற்றிச் சென்றிருக்கும் சிறு பாகத்தை மட்டுமல்லாமல், அநந்தத்தின் எல்லாவரையிலும் முன்னோக்கியோடும் பெரும் பாகத்தையும் அவர் ஒரே காலத்தில் காண்கிறார். நான் உறக்கம் பிடித்துப் படுக்கும்பொழுது அவரே எனது தஞ்சம் என்று என்னை அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்துகொள்ளுகிறேன், விழித்தெழுந்ததும் “உமது உத்தரவு” என அவரிடம் என்னை ஒப்புவித்துவிடுகிறேன். என்னைச் சூழ்ந்து பயமுறுத்தும் இடர்கள் யாவாயினும், எத்தன்மையனவாயினும் அவரது

துணையையே எதிர்பார்க்கிறேன். அவர் அவற்றை விலக்குவர் அல்லது எனக்கு நலமாக அவற்றை மாற்றுவர் என்பதைப் பற்றி எனக்குச் சந்தேகமேயில்லை. எனக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் மரணத்தின் விதத்தையும் வேளையையும் நானறியேனாயினும், அவற்றை அறியவேண்டுமென்ற அக்கரை எனக்குச் சற்றேனாமில்லை. ஏனெனில் அவ்விரண்டையும் அவரறிவரென்பதும், அறையுறும் வேளையில் என்னைத் தேற்றி ஆதரிக்காமலிராரென்பதும் எனக்கு நிச்சயம்.

“யஜ்ஞ-ஸ்வாமி”

பால விநோதக் கதைகள்

ஒரு தாதா எழுதியன.

அவசரப் பட்டேல்!

திருவாரூரில் ஓர் அம்மையார்ப் பாட்டி இருந்தாள். அவள் வீட்டு மாட்டுக் கொட்டிலின் இறப்பில் ஒரு குருவி கூடுகட்டி வாழ்ந்து வந்தது. அந்தக் குருவிக்குப் பொறுமையே கிடையாது; எல்லாம் அவசரம்தான். தைமாசப் பிறப்பு வந்தது.

அன்று அம்மையார் பாயஸம் சமைத்தாள்; சாப்பிட்டபின் எச்சில் இலையைக் கொல்லையில் எறிந்தாள். அப்பொழுது அங்கே இரைதேடி மேய்ந்து கொண்டிருந்த குருவி அந்த இலையைக் கிராத்திற்று. அதில் ஒரு பாயஸப் பருக்கை அகப்பட்டது. அதுவரையும் குருவி பாயஸம் சாப்பிட்டதே இல்லை. பருக்கையின் ருசியைக் கண்டவுடன், குருவி, நானும் பாயஸம் சமைக்க ஆசை கொண்டது.

பாயஸம் செய்யவேண்டிய சாமான்களைத் தேடி, குருவி, குப்பைக் குவியலைத் தோண்டிற்று. ஒரே ஒரு அரிசிதான் அகப்பட்டது. குருவி அந்த

அரிசியை அம்மையார் இடத்தில் கொடுத்திருந்தது. மறுநாள் வந்து: “பாட்டி என் அரிசியைத் தா” என்று குருவி கேட்டது.

“உன் அரிசியா? ஏறும்பு கொண்டு போய் விட்டது,” என்று அம்மையார் சொன்னாள். “ஆனால், ஒரு அரிசிக்கு ஒரு பிடி அரிசி தா; உடனே தா.” என்று குருவி கேட்டது.

அம்மையார் ஒரு பிடி அரிசி கொடுத்தாள். குருவி அதைக் கொண்டு போய் மற்று ஒரு பாட்டி இடம் கொடுத்து விட்டு, மேயப் போயிற்று. ஒரு நாழிகை கழித்து வந்து, “பாட்டி! என் அரிசியைத் தா” என்று குருவி கேட்டது.

“அரிசியா! மறந்து போய் அதை உபா, தானம் போட்டு விட்டேனே,” என்று பாட்டி சொன்னாள்.

“ஆனால் ஒரு பிடி அரிசிக்கு ஒரு படி அரிசி தா; இந்த நிமிஷமே தா” என்று குருவி கேட்டது.

பாட்டி அப்படியே ஒருபடி அரிசி கொடுத்தாள். குருவி அதைக் கொண்டு வேறு ஒரு அம்மையார் இடம் வைத்துவிட்டு, மேயப் போயிற்று. இரண்டு நாழிகை கழித்து வந்து, “பாட்டி! என் அரிசியைத் தா” என்று குருவி கேட்டது.

“ஐயோ! தோசைக்கு அரைத்து விட்

டேனே!" என்று அம்மையார் சொன்னாள். ஆனால் ஒரு படி அரிசிக்கு ஒரு மடி அரிசி தான்" என்று குருவி தொந்திரவு செய்தது.

"மடி அரிசி" என்றால் தெரியுமா? 'மடி' என்றால் முன்தானையை மடித்தது; அது கொள்ளும் அரிசி 'மடி அரிசி'; இரண்டு மூன்று படி இருக்கும்.

பாட்டி மடி அரிசி கொடுத்தாள் குருவி அவைக் கொண்டு போய் ஒரு சத்திரத்தில் கொடுத்து விட்டு, திரும்பவும் மேயப் போயிற்று. மூன்று நாழிகை கழித்து வந்து, சத்திரத்து அம்மையார் இடம் அரிசியைக் கேட்டது.

'கணக்கப் பின்னை சமயத்தில் வரவில்லை. உன் அரிசியை எடுத்துச் சமைத்து விட்டேன்"! என்றாள் அம்மையார்

"எவ்வளவோ பாடு பட்டு இந்த அரிசி தேடினேன். மடி அரிசிக்குப் பதிலாக ஒரு மரக்கால் அரிசி தான்" என்று குருவி மன்றாடிக்கேட்டது.

சத்திரத்துக் கணக்கன் அப்படியே ஒரு மரக்கால் அரிசி கொடுத்தான். குருவி, அவைக் கடைக்குக் கொண்டு போயிற்று. ஒரு படி அரிசியை மட்டும் பாயஸத்துக்கு வேசூக வைத்

துக்கொண்டு, மிகுந்த ஆரிசியைக் கடைக்காரன் கையில் கொடுத்து, சிறு பயிறின் பருப்பு, சருக்கரை, ஏலம், பால், தேங்காய், முந்திரிப் பருப்பு, திராக்கைப் பழம், எல்லாம் வாங்கிற்று. இரவலாக ஒரு வெங்கலப்பாளையும் வாங்கிக் கொண்டு, பாபஸம் சமைக்கப் புறப்பட்டது. விறகுச் சுள்ளிகளும் பொறுக்கி வந்தது.

திருவாரூரிலே கமலாலயம் என்ற ஒரு பெரிய தெப்பக்குளம் இருக்கிறது. தெரியுமா? அந்தக் குளத்தின் படிக்கட்டில் அடுப்பு மூட்டி பாபஸம் சமைத்தது. சாயங்காலம் ஐந்து மணிக்கு வேலை முடிந்தது. குருவியின் ஆத்திரம் பொறுக்க முடியவில்லை. 'ஆக்கப் பொறுத்தும் ஆறப் பொறுக்கவில்லை' என்னும் வசனம் கேட்டதுண்டா? பாபஸத்தை ருசி பார்க்க எண்ணி, குருவி, தன் மூக்கை வெங்கலப் பாளைக்குள் விட்டு, கொத்திற்று. மூக்கும் வாயும் உடனே பொத்துவிட்டன. சூட்டினால் ருசிகூடத் தெரிய வில்லை. அந்த அவசரப்பட்ட குருவி, கோபித்துக்கொண்டு உடனே பாத்திரத்தைக் குளத்துக்குள் கவிழ்த்து விட்டது. ஒரு நாள் முழுதும் பட்டசிரமம் எல்லாம் ஒரு வினாடியில் வீணாகி விட்டது.

மின்பு, வெங்கலப் பாளையை, கடைக்காரனுக்குத் திரும்பிக் கொடுப்பதற்காக, குருவி

அதைத் தேய்க்கத் தொடங்கிற்று. அப்பொழுது ஒரு பருக்கை பாளை அடியில் ஒட்டிக் கொண்டு இருந்தது. அது ஆறின பருக்கை. அதைக்குருவி தின்று பார்த்தது. மிகவும் ருசியாக இருந்தது. அப்பொழுதுதான் குருவிக்கு தன் மூடத்தனம் தெரிந்தது. பாயஸம் கொட்டின இடத்தில் குளத்து நீர்கூட தித்திப்பாக இருந்தது. பாத் திரத்தைக் கடையில் கொடுத்து விட்டு, திரும்பி வந்து, அந்தக் குருவி, முக்கி முக்கி, தன்னால் ஆனமட்டும் குளத்து நீரைக் குடித்தது. பேராசையால் கமலாலயத்து நீரில் பாதிக்கு மேல் குடித்து விட்டது. அசைய, திருப்ப, முடியவில்லை. பறக்கவோ முடியவே முடியாது. மெள்ள மெள்ள நகர்த்து போய், வெகு சிரமப்பட்டு அம்மையார் வீட்டு மாட்டுக்கொட்டிலை அடைந்தது. தூக்கம் பிடிக்கவில்லை; மூச்சுவிட முடியவில்லை. பாயஸம் குடிக்கும் ஆசை எல்லாம் போய், எப்படியாவது தன் - தேகம் முன்போல் இருந்தால் போதும் என்று தோன்றிற்று. இமிசை பொறுக்க முடியாமல், வாயில் விரல்களை விட்டு வாந்தி செய்தது. அவ்வளவு நீரும் வெளியே வந்துவிட்டது.

“ஆடும் மாடும் குளம் குளம்!

அம்மையார் வீடும் குளம் குளம்!”

என்று பாடிக்கொண்டு, இறப்பில் உள்ள தன் கூட்டுக்குப் பறந்துபோய் விட்டது.

குறிப்புகள்

பதின்மூன்று அபசகுன மென்பது :— பண்டைக்கால நார்ஸ் (Norse) புராணங்களில் முதற் கொண்டு இவ்வினக்கம் அபசகுனமெனக் கருதப்பட்டு வந்திருக்கிறதென அறிகிறோம். அத்தேசத்தாருடைய தேவர்களின் சபையாகிய வல்ஹல்ல (Valhalla) என்னும் அரங்கத்தில் தேவர் பன்னிருவர் விருந்தாண் உண்டு கொண்டிருக்கும்பொழுது பதின்மூன்றுமவன் ஒருவன் அங்கு திடீரெனத் தோன்றி அவர்களுடன் கலந்து விருந்துண்டான். இக்காரணத்தாலேயே 'பால்டர்' என்னும் சாந்தி தேவன் (சூரிய தேவதை) கொலையுண்டு மடிந்தான் என்று அத்தேசத்தார் அறிந்தது முதல் இவ்வினக்கம் கேட்டை விளைக்கும் குணத்தையே உடையதென அவரால் கருதப்பட்டு நீக்கப்படுகிறது.

மேலும் இவ்வெண்ணினது கொடிய குணம் இன்னுமோர் உதாரணத்தால் நன்கு விளக்கப்பட்ட தென்பர். அது வருமாறு. இயேசு கிறிஸ்துவின் மத போதனைகளை மறுத்துக் கூறிய யூவக்குருக்கள் அவரோடு வாதம் செய்து தோல்வியடைந்து, தமது கௌரவமும் செல்வாக்கும் ஒருங்கே அற்றுப் போகச் செய்யும் அவரை எவ்வாறாயினும் நீக்கி விட வேண்டுமென்று நிச்சயித்தனர். ஜனங்களுக்கு இயேசுவின் மீதுள்ள பிரியம் அதிகமாயிருத்தலை அறிந்து அவரைப் பகிரங்கமாகப் பிடித்துத் துன்புறுத்துவது எளிதல்லாததால் அவரைச் சதியால் பிடித்துக் கொன்றுவிடுதலை தகுதியெனத் தீர்மானித்தனர். இதன் பொருட்டு அவருடைய சீஷர்களுள்

ஒருவனுன் யூதாஸ்காரியோத் என்பவனுக்குப் பணங்கொடுத்து அவனைத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டனர். இப்படியிருக்கையில் ஒருக்கால் இயேசுவும் அவருடைய பன்னிரு சிஷ்யர்களும் ஆகப் பதின்முவரும் ஒன்றாய் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் மேற்கூறிய யூதாஸ்காரியோத்து என் பவனால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு அவர் அந்த யூதக்குருக்கரிடத்தில் சிக்கி மடிந்தார். இதுவே அவருடைய கடைசிப் போஜனமாயிற்று. முதலில் பதின்முவர் உண்ணாதற்கென்று கூடுதல் கேடுவினைக்கு மென்றும், பிறகு பதின்முவர் எங்குக் கூடினுமேகேடே விளையுமென்றும் இடனின்றும் எழுந்தது. மூற்கூறிய நார்ஸ் புராண நம்பிக்கையை இது ஸ்திரப்படுத்திற் றென்பர்.

. இன்னும் துருக்கி தேசத்தார் இவ்விலக்கத்தை மிகவும் அருவருக்கிறார்களென்றும், இவ்விலக்கத்தைக் குவிக்கும் மொழிகள் அனேகமாய் அவர்களுடைய பாஷையினின்று எடுபட்டுப் போயினவென்றும் கூறப்படுகிறது.

இத்தாலியா தேசத்தில் லாட்டரிச் சீட்டுகள் கூட்டும் பொழுது இவ்விலக்கத்தை ஒரு சீட்டிலும் எழுதாமல் நீக்கி விடுகிறார்கள்.

நவீன நாகரிகத்தில் சிறந்து, மிகவும் அழகு பொருந்திய பாரிஸ் நகரத்தில் ஒரு தெருவிலும் இவ்விலக்கமிட் டுள்ள வீடே கிடையாதாம்.

அ.

பார்லியமென்ட் மகா சபையாரின் உரிமைகள்:—பிரிட்டிஷ் அரசாங்க முழுமைக்கும் சட்ட திட்டங்கள் உண்டாக்க வல்ல மகாசபை இதுவே யென்று இந்நாட்களில் அறியாதார் குறை. இச் சபை மிகப் பழமையானது. இதன் அங்

கத்தினர் பண்டைக் காலம் தொட்டு அநுபந்தித்தனும் உரிமைகள் பல. அவற்றுள் சில மிக முக்கியமானவை.

இச்சபை கூடும்போதெல்லாம் இந்தச் சபையின் அங்கத்தினர் பிரசன்னமா யிருப்பதன் பொருட்டு அவர்களுக்கு வேலை காரணமாக யாகொரு விதமான தடையும் அச்சமும் ஏற்படா வண்ணம் அவர் காக்கப்படுகின்றனர். கடன் முதலிய வாங்கி அவர்கள் கடன்காரர்களின் இயிசைகளுக்குள்ளாயினும், அவர்களைக் கடன்காரர்கள் காப்பு செய்யவும் சிறையிடவும் கூடாது.

மேலும் பார்வியமென்ட்சபை கூடும்காலங்களில் அவர்களை 'ஜூரர்' ஆகவாவது, சாஷியாகவாவது கோர்ட்டுக்கு வரவழைத்தல் முடியாது.

யாவற்றிலும் சிறந்தோங்கிய உரிமை யாதெனில், அவர் இச்சபையினுள் பேச்சில் முழுமையான சுதந்தரம் பெற்றிருப்பதே. இச்சபையின் அங்கத்தினன் ஒருவன் சபையில் நடக்கும் வழக்கு முதலியவற்றின் நடுவில் தனக்குத் தோன்றியவற்றைச் சிறிதும் அச்சமின்றி உரைக்கலாம். அவ் வுரையாதேயாயினும், மெய்யாயினும் பொய்யேயாயினும், ஒருவனைப் புகழ்ந்தாயினும், மற்றொருவனை இகழ்ந்தாயினும், அவ் வொருவன் எவனே யாயினும் அவ் வுரையினிமித்தம் அவன் ிது கோர்ட்டில் வழக்குத் தீதாடுக்க முடியாது.

மதிப்புரை.

குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
மிகை நாடி மிக்க கொளல்—திருக்குறள்.

சென்னை சோஷியல் சேர்வீஸ் லீக் (Madras Social Service League):—இச்சங்கம் ஏழை மக்களின் நன்மையைக் கருதிப் பாடு பட்டுழைத்து வருகிறதென்பதைச் சென்னையில் அறியாதார் இரார். வெளியூரார் இதுவரை அறிந்திராவிட்டால், அவர் இனியாவது அறிவது அவசியம். ம-ா-ா-ஸ்ரீ கணம் ஜஸ்டிஸ் சேஷ்கிரி ஐயரவர்களின் தலைமையின் கீழ் ஏற் ற்ட இச்சங்கத்தில் பல ஈர நெஞ்சள்ள பெருமக்கள் கூடி வறியோரைச் சுகப்படுத்தும் வழிதேடி அலைகின்றனர். சமீபத்தில் உண்டான புயல் எங்கும் மிடுந்த் சேதம் விளைத்ததென்றும், சென்னையில் மரங்கள் ஒடிந்து, குடில்கள் இடிந்து, டிராம் வண்டிகள் ஓடாததினால் எளியோரும், மின்சாரக் கம்பங்கள் வீழ்ந்து, கம்பிகள் அறுந்ததால் செல்வரும் வருந்தினரென்று பத்திரிகைகளில் படித்திருக்கலாம். இப்புயலால் இடர்ப்பட்ட ஏழைகளைக் கைதுக்குமாறு இச்சங்கத்தினர் பணம் திரட்டி. அப்பணத்தை நாணயமாகக் கொடுப்பதினும் வீடு கட்டுதற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களாகவே கொடுத்துதவல் மேலென்று தீர்மானித்து, அவ்வாறு வஸ்துக்கள் கொடுத்தும் அவை சரியாக வீடு கட்டுதற்கே உபயோகிக்கப்படுகின்றன வென்பதை மேற் பார்த்தும் வந்தார்கள். மேலும் முற்புலும் கதியற்ற சிலருக்கு வீட்டையே கட்டிக்கொடுத்தும் பேருபகாரம் செய்

தனர். இவ்வாறு செஷவிட்ட ப்ணம் ரூ. 2544 என்று அவர்கள் எமக்கு அனுப்பிய அறிக்கைப்பத்திரத்தினின்றும் வெளியாகிறது. ஈர நெஞ்சத்தினரான பெருமக்கள் யாவரும் இச்சங்கத்துக்குத் தங்களால் இயன்றமட்டில் பண உதவியேனும் செய்து இதன் நோக்கங்கள் மேன் மேலும் பயன்படச் செய்வார்களென்று நம்புகிறோம்.

அ.

“ சிலோன் எகானமிஸ்ட் (Ceylon Economist) :—
இப் பெயர் பூண்ட புதிய தோர் ஆங்கில மாதாந்தரப் பத்திரிகையின் இரண்டு பகுதிகளைச் சிங்கள நாட்டினின்றும் வரப் பெற்றோம். விவசாயம், வியாபாரம், தொழில்கள், தொழில் முறைகள் இவைகளைப் பற்றியும், ஸ்திரீகளுக்குத் தெரியவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றியும், மற்றும் வேறு பொது நலக்காரியங்களைப் பற்றியும் கூறும் இப்பத்திரிகை நன்னோக்கமுடையது. இது வெகு காலம் நன்கு வாழ்ந்து வளர்வதாக.

அ.

‘ விமரிசனத்துக்காக இந்தியா ’ அச்சுக்கூடத்தினின்றும் காத்மாகாந்தி என்னும் புத்தகமும் (விலை அணு 4). இம்பீரியல் டிரேடிங் கம்பெனியாரிடமிருந்து சத்தியாக்கிரகம் என்னும் புத்தகமும் (விலை அணு 6) இரங்கன், சென்னை இரண்டிடங்களிலுமுள்ள நவீன கதா புத்தகசாலையிலிருந்து புஷ்பா வதி பென்னும் துப்பறியும் கதையும் (விலை அணு 10) வரப் பெற்றோம்.

அ.